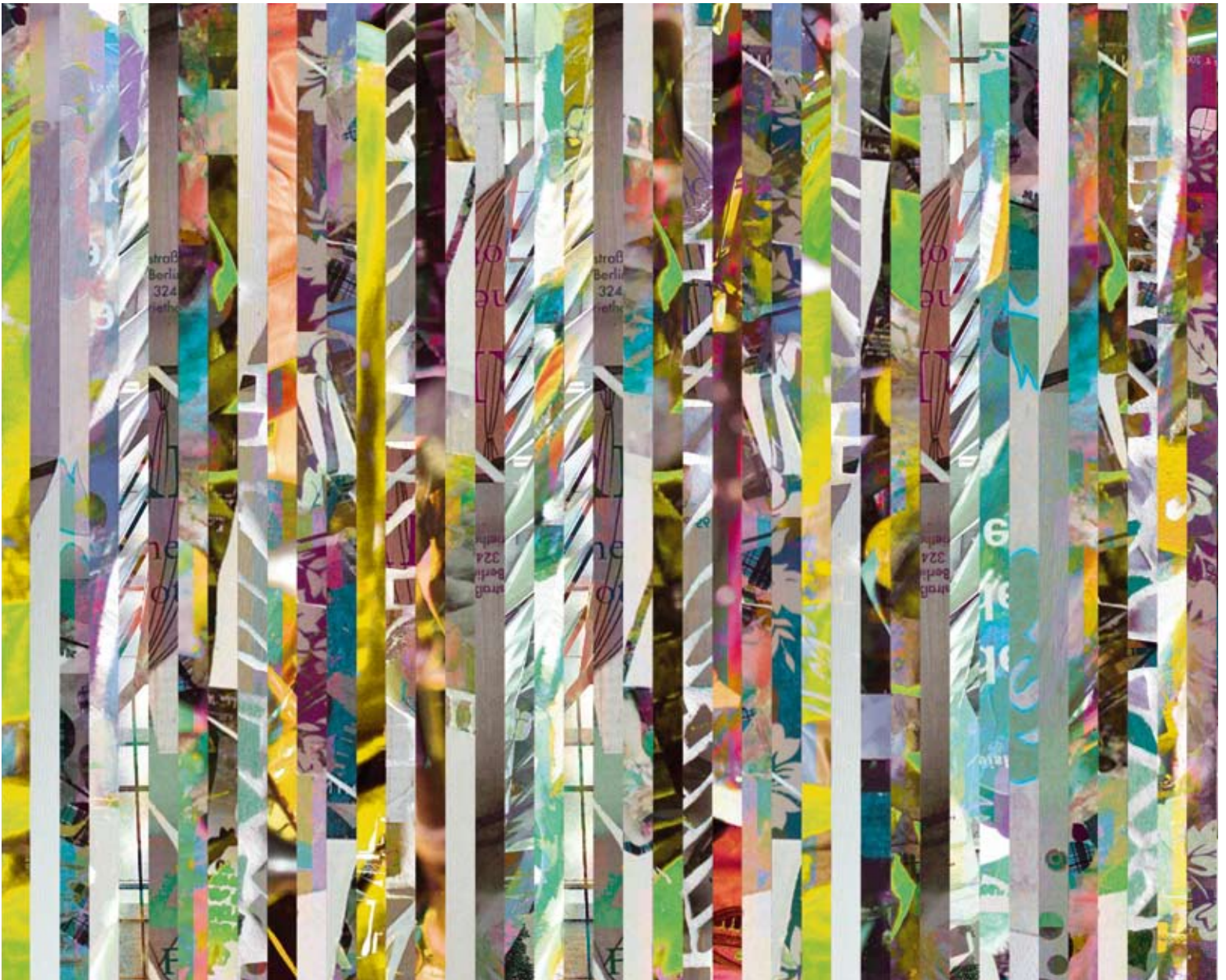
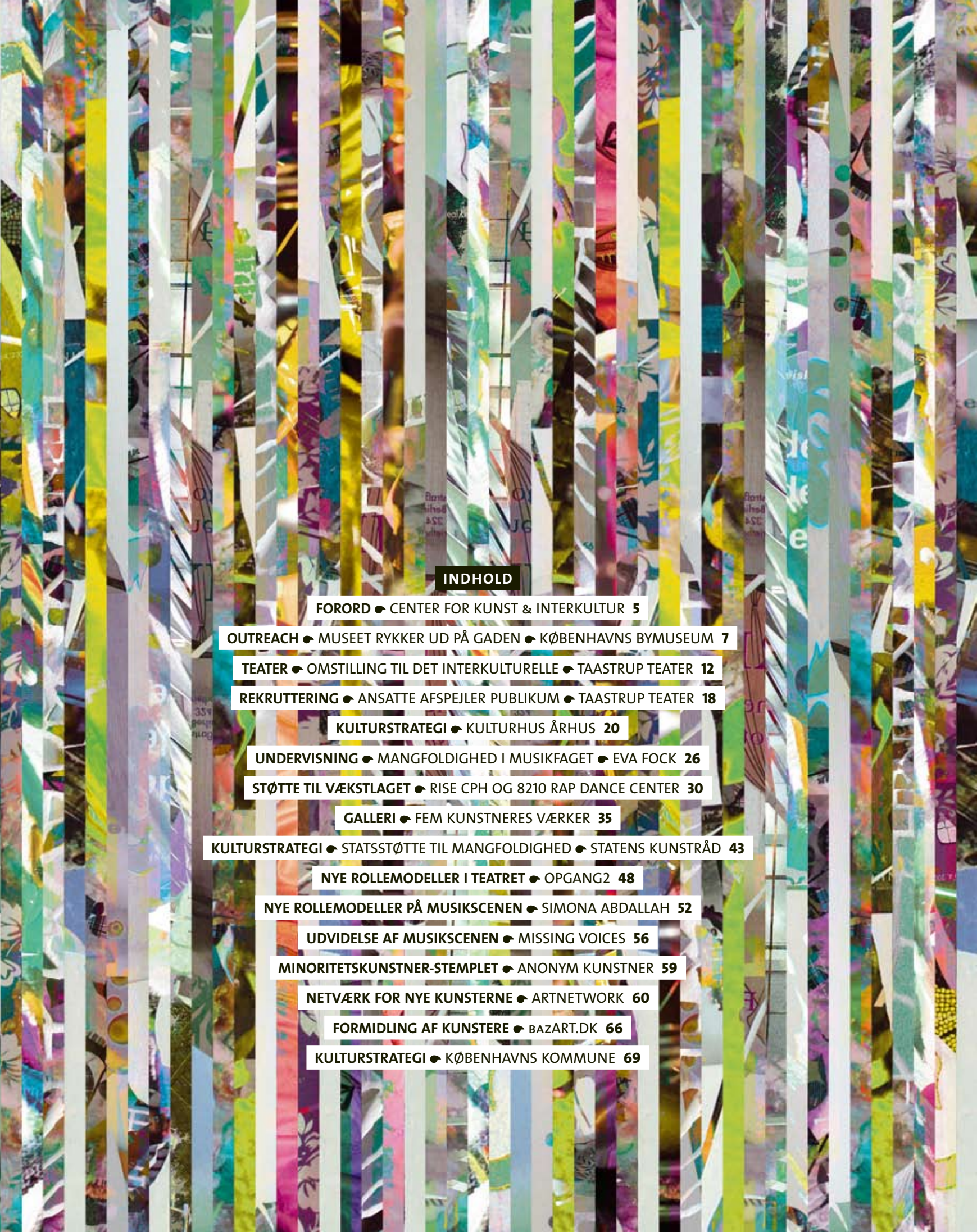

KUNST OG INTERKULTUR

INSPIRATION TIL KUNST- OG KULTURLIVET

INDHOLD

FORORD • CENTER FOR KUNST & INTERKULTUR 5

OUTREACH • MUSEET RYKKER UD PÅ GADEN • KØBENHAVNS BYMUSEUM 7

TEATER • OMSTILLING TIL DET INTERKULTURELLE • TAASTRUP TEATER 12

REKRUTTERING • ANSATTE AFSPEJLER PUBLIKUM • TAASTRUP TEATER 18

KULTURSTRATEGI • KULTURHUS ÅRHUS 20

UNDERVISNING • MANGFOLDIGHED I MUSIKFAGET • EVA FOCK 26

STØTTE TIL VÆKSTLAGET • RISE CPH OG 8210 RAP DANCE CENTER 30

GALLERI • FEM KUNSTNERES VÆRKER 35

KULTURSTRATEGI • STATSSTØTTE TIL MANGFOLDIGHED • STATENS KUNSTRÅD 43

NYE ROLLEMODELLER I TEATRET • OPGANG2 48

NYE ROLLEMODELLER PÅ MUSIKSCENEN • SIMONA ABDALLAH 52

UDVIDELSE AF MUSIKSCENEN • MISSING VOICES 56

MINORITETSKUNSTNER-STEMPLET • ANONYM KUNSTNER 59

NETVÆRK FOR NYE KUNSTERNE • ARTNETWORK 60

FORMIDLING AF KUNSTERE • BAZART.DK 66

KULTURSTRATEGI • KØBENHAVNS KOMMUNE 69

MARIANNE MADSEN • KULTURKONSULENT

“Gennem historien kan man se, at dér, hvor samfund har udviklet sig, er der, hvor de har fået input udefra. Som det er nu, risikerer vi at gå glip af en udvikling, fordi der er så mange ressourcer, som ikke bliver set eller kommer frem.”

KUNST & INTERKULTUR
– inspiration til kunst- og kulturliv

Udgivet i 2010 i Danmark af:
Center for Kunst & Interkultur
Nytorv 3, 3.sal
1450 København K
Tlf 23 43 80 09
www.kunstoginterkultur.dk
www.cki.dk

Center for Kunst & Interkultur er et nationalt videns-, kompetence- og formidlingscenter for interkultur og kulturel mangfoldighed. Centret arbejder med udvikling af et kulturelt mangfoldigt kulturliv, både på nationalt plan og i forhold til hvordan dansk kunst præsenteres i udlandet. Med det formål at udvikle og styrke de interkulturelle kompetencer i kunst- og kulturlivet formidler centret viden og erfaringer mellem landets kunstnere, kulturforvaltninger og kunstinstitutioner.

JOURNALIST: Maj Carboni
REDAKTØR: Mik Aidt (ansv.)
KONSULENT OG METODEVEJLEDER: Anne Boukris
REDAKTIONSPANEL: Dorte Skot-Hansen og Mia Fihl Jeppesen
GRAFISK DESIGN: Izabela Geisler · izabelageisler.dk
TRYK: Special-Trykkeriet Viborg
OPLAG: 500
ISBN: 978-87-993435-0-8

Interviewene er udtryk for den interviewedes egne synspunkter, der ikke nødvendigvis deles af Center for Kunst & Interkultur. Ophavsretten til denne publikation tilhører Center for Kunst & Interkultur. Teksterne må imidlertid frit gengives med behørig kildeangivelse. Dog må

teksterne ikke gøres til genstand for selvstændig kommerciel udnyttelse. Udgivelsen er finansieret af Kulturministeriet.

OPLYSNINGER OM KUNSTNERE I 'GALLERIET'

Side 35 og 41
AMIR ZAINORIN er født og opvokset i Malaysia. Flyttede til Danmark i 2003. Leder af kunstnerkollektivet Jambatan.
www.amirzainorin.dk
www.bazart.dk

Side 36 og 40
ELINA CULLEN er født i Argentina, hvor hun studerede på det nationale kunstakademi. Flygtede fra landet i 1990.
www.la-elina.dk
www.bazart.dk

Side 37
ANA MARIA GALMEZ er født i Chile, hvor hun studerede på Kunstfakultetet i Santiago i 1970-73. Flyttede til Danmark i 1975.
www.bazart.dk

Side 38 og 42
SUBHI SBAHI BIEHL er født i Irak. Uddannet i Carat i Bagdad og på Guldsmed Teknisk Skole. Flyttede til Danmark i 1994.
www.subhi.dk

Side 39
EDUARDO SOZA er født i Chile, hvor han studerede på Kunstfakultetet i Santiago i 1968-73. Flyttede til Danmark i 1975.
www.soza.dk
www.bazart.dk

KUNSTEN AT INKLUDERE

Kunst og kultur har i stigende grad betydning for samfundets udvikling. Rapporter peger på, at investeringer i kultursektoren skaber nye arbejdspladser, øget eksport og bidrager til nødvendig innovation. Alt imens flere virksomheder konkurrerer på bløde værdier som kreativitet, livsstil og identitet. Ofte bruges kultursatsninger som instrument til at tiltrække virksomheder, kreativ arbejdskraft og turister.

Den offentligt finansierede kultur har i Skandinavien været synonym med den bærende nationale identitet. Men de før så homogene skandinaviske samfund er forandrede som følge af befolkningstilvandring og tiltagende globalisering. Nye identiteter er i fremvækst. Forudsætningerne for, hvordan vi indretter vores samfund, er grundlæg-

gende forandret. Særligt i de større byer. Det afspejler sig også i kulturlivet, hvor flere kunstnere og en voksende publikumsandel søger mod andre arenaer og platforme.

I vores nabolande gennemføres i disse år store forandringer af det kulturelle landskab for at møde og udnytte potentialet i den kulturelle mangfoldighed, mens den danske kulturpolitik indtil videre ikke har formået at indfange mangfoldigheden i det offentlige kulturliv. Behovet for en nuanceret kulturpolitik, som kan møde den nye virkelighed, bliver stadig tydeligere. Nøjagtigt som i erhvervslivet skal også ledere i kulturlivet forholde sig til og kunne håndtere de nye erfaringer, kundskaber, sammenhænge og ressourcer, som præger udviklingen uden for murene.

Er ambitionen i et demokratisk samfund at give alle indbyggere lige muligheder for at tage del i kulturlivet, og derigennem skabe plads for et møde mellem forskellige kulturtraditioner og udtryk, så skal kunstnere med interkulturel baggrund tænkes med i de kulturpolitiske prioriteringer. Hvis de skal spejle og møde medborgernes forskellige erfaringer, kundskaber og perspektiver, indebærer det nye måder at tænke på omkring såvel repertoire, publikums- og formidlingsarbejde som rekruttering.

I denne inspirationsbog kan du følge med journalist Maj Carboni ud i landet for at møde nogle af de aktører og beslutningstagere, som forholder sig aktivt til mulighederne og udfordringerne i et kulturelt mangfoldigt Danmark.

Niels Righolt ved CKIs seminar 'Vidensdage om kunst og interkultur' i maj 2009. Foto: Sasa Mackic

“SKIFTET FRA HOMOGENITET TIL MANGFOLDIGHED SOM DEN NYE NORM KRÆVER EN NYTÆNKNING AF DE PROCESSER, MEKANISMER OG RELATIONER, DER ER NØDVENDIGE FOR DEN DEMOKRATISKE UDVIKLING I ET SAMFUND.”

Tony Bennett, AUSTRALSK SOCIOLOGIPROFESSOR

Skilt i Ulladulla i Australien. Foto: Mik Aidt

“JEG KALDER DET EN AKTIV UDELUKKELSE”

Med maling, video, radiomontager og korttegning skaber Københavns Bymuseum en helt ny formidling om nutidslivet på Nørrebro på interaktive vægge i byrummet. Til projektet er ansat ti vidt forskellige unge Nørrebro-borgere, der er gået på gaden for at indsamle borgernes egne Nørrebrohistorier.

“Skal du ikke lige sætte dit præg på Nørrebros fællesbillede?” Det er 20-årige Alaa Mohsen, der stopper tilfældigt forbi Nørrebro Station for at få dem til at blive en del af Københavns Bymuseums kommende formidling om nutidslivet på Nørrebro. Før han blev ansat af museet havde han aldrig været der. Faktisk havde han aldrig hørt om det.

“Nu hvor jeg arbejder der, føler jeg mig som en del af museet og får en loyalitet over for det,” siger Alaa Mohsen. Han er en af de ti unge, som er ansat på deltid til at få Nørrebro-borgere til at bidrage til udstillingen med deres eget materiale, der skal beskrive bydelens historie. Et af formålene med projektet er, at “også borgere, der kan have oplevet sig som marginaliserede eller udenfor, kan se sig selv som værdifulde, anerkendte og inkluderede ved at deres historier, standpunkter, fortolkninger og kompetencer præsenteres som del af hovedstadens fælles kulturarv,” som der står i museets ansøgning til Københavns Kommune og til Kulturarvsstyrelsen om støtte.

Man skal rykke – ikke tænke for meget

Nørrebroprojektet er et led i Københavns Bymuseums formidling i forbindelse med de arkæologiske udgravninger, som museet skal lave for Cityrings Metroen. Ideen er at opstille en højteknologisk, interaktive medie væg ved en række af de kommende metrostationer i perioden for udgravningen, hvor borgere kan bidrage med deres egne historier om Nørrebro.

Mange forskellige typer af indsamlinger af fortællinger og billedmateriale foregår inden for projektets rammer. Alaa der arbejder målrettet på en karriere inden for film, er ved at lave en længere dokumentarfilm om tro på Nørrebro. Hans kollega Mette Grøn-bæk har lavet lydoptagelser af folks egne

Nørrebro-historier. Hun har også fået forskellige borgere til at tegne deres eget kort over Nørrebro, der viser de forskellige syn på bydelen. Så snart de får en ny idé, går de i gang med at udføre den. Ingen ved endnu, hvad der præcis skal ske med de fællesbilleder, som de unge museumsmedarbejdere har fået lavet ved at stå forskellige steder i bydelen i fire dage med pensler, maling og en kop kaffe til dem, der kommer for at snakke. Det vigtigste er bare at komme i gang, mener projektleder Gülay Sahin, der selv har været med alle fire dage.

“Vi fandt på det i mandags, og så gik vi bare i gang. Man skal ikke altid tænke så meget. Når idéen er der, så gælder det om at rykke. Hvis man planlægger for meget fra start til slut, står folk af, men hvis man starter med at vække deres nysgerrighed, så kommer de selv. Man må bare springe ud i det og se, hvad der sker,” siger hun.

“Vi lever ikke op til vores ansvar”

Nørrebroprojektet er et led i at skabe et bredere fokus for Københavns Bymuseum, som museumsdirektør Jette Sandahl har påbegyndt. Målet er at tiltrække de brugergrupper, som ikke normalt kommer på museet.

“Vi har i Danmark kulturpolitikker, hvor vi som offentlige kulturinstitutioner har som mål, at alle borgere skal have lige adgang til kulturen. Alle undersøgelser viser dog, at det er en forpligtigelse, som vi ikke lever op til. Det generer mig, at der er en stor gruppe borgere, som vi slet ikke når,” siger Jette Sandahl. Hun mener, at kulturinstitutionerne bliver nødt til at kigge indad og ændre sig for at leve op til sit demokratiske ansvar.

“Når der er en tredjedel af det potentielle publikum, som ingen af os når, så kalder jeg det en aktiv udelukkelse. Så bliver vi nødt til at se på, hvordan det lykkes os systematisk at holde dem væk. Vi må spørge os selv, hvilke

barrierer, det er vi skaber, så de ikke synes, at vi er relevante for deres liv,” siger hun. Jette Sandahl er dog godt klar over, at det ikke er så ligetil.

“Du får ikke et andet publikum uden grundlæggende at ændre helheden. Man kan godt lave en enkelt begivenhed for at tiltrække folk, men hvis resten af huset står i modsætning til det, så kommer folk ikke igen,” siger hun.

Mangfoldigt publikum kræver mangfoldig medarbejdergruppe

En af de fundamentale ændringer, som man er nødt til at lave, er at nytænke sammensætningen af medarbejdere.

“Hvis man for eksempel gerne vil tiltrække et ungt publikum, så går det ikke, at alle, de møder på museet, er ældre,” siger Jette Sandahl. Udstillingerne bærer præg af medarbejderne.

“Hvis man får en ny type medarbejdere ind, så får museet også nogle røster, som vi ikke har haft før og repræsentanter for miljøer, som det ellers ville have været svært at komme i kontakt med,” siger hun. Ud fra et videnskabeligt synspunkt er det ganske nødvendigt, mener Jette Sandahl.

“Hvis man for eksempel vil lave en udstilling om kvinder, og alle de ansatte er mænd, må man spørge sig selv, om de kan stille de rigtige spørgsmål. De personlige erfaringer indgår i ens videnskabelige arbejde. De er med til at forme ens spørgsmål og tolkninger. Hvis man, som jeg, aldrig har kendt til sult, er det usandsynligt at man vil kunne beskrive for eksempel sulten og dens konsekvenser fuldt ud. Derfor får vi bedre beskrivelser, hvis vi bruger folks egne stemmer,” fortæller hun.

Inddragelse af etnicitet er en balancegang

I forhold til arbejdet med nutidsliv på Nørre-

bro har det været helt afgørende at få ansat nogle medarbejdere, der kunne repræsentere den mangfoldige befolkning på Nørrebro. Det har dog været vigtigt for Jette Sandahl og Gülay Sahin, at det ikke blev et etnicitetsprojekt.

“Det går galt, hvis man isolerer etniciteten. For mig er det forskelligheden, der er interessant og dynamisk. Det er helt fundamentalt, at etnicitet skal være én variabel, når man søger medarbejdere, men ikke den eneste. Så bliver det en ny form for segregering,” siger Jette Sandahl.

Det har ikke været nogen let øvelse at få ansat de ti unge, som skulle være forskellige både i forhold til køn, alder, etnicitet og uddannelse. Alene det at få fat i et bredt udvalg af ansøgere har krævet en hel del opsøgende

arbejde. Det er foregået gennem notitser i de lokale supermarkeder, på universiteter og gennem netværk. De sværeste at finde har været unge mænd med interkulturel baggrund, som ikke er under formel uddannelse.

Forskelshandling er ok i en fase

For at få fat i de ansøgere, som ikke kommer af sig selv, kan man blive nødt til at gøre en meget målrettet indsats og tilsyneladende forskelsbehandle i en periode, mener Jette Sandahl.

“Hvis man ikke passer på, så kommer museer til at have en stor overvægt af kvinder i 50'erne. Langt de fleste ansøgere er kvinder, så derfor bliver jeg for eksempel nødt til at gøre en ekstra indsats for at tiltrække flere mænd til vore jobs. Det samme kan være til-

fældet i forhold til ansøgere med etnisk minoritetsbaggrund,” siger hun. I ansøgningsfasen kan man derfor blive nødt til at sætte folk lidt i bås.

“Vi leder måske efter en bestemt type, men det betyder ikke, at alle der kommer ind ad døren og passer til den type, passer til projektet. At tilhøre denne ‘type’ kan være en nødvendig, men aldrig en tilstrækkelig kvalifikation. Det kan være nødvendigt med typecasting i en mellemfase, men derfra må man gå fra at se på typen til at se på person med vedkommendes specifikke personlige kvalifikationer,” siger hun. Derudover må man også udfordre sit eget syn på, hvad gode kvalifikationer er, mener Jette Sandahl.

“En af de store udfordringer er skabe lighed uden at fordre, at alle skal være ens.”

Jette Sandahl. Foto: Sasa Mackic

“NÅR DER ER EN TREDJEDEL AF DET POTENTIELLE PUBLIKUM, SOM INGEN AF OS NÅR, SÅ KALDER JEG DET EN AKTIV UDELUKKELSE. SÅ BLIVER VI NØDT TIL AT SE PÅ, HVORDAN DET LYKKES OS AT HOLDE DEM VÆK. VI MÅ SPØRGE OS SELV, HVAD DET ER FOR BARRIERER, SOM VI SKABER, SÅ DE IKKE SYNES, AT VI ER RELEVANTE FOR DERES LIV.”

Jette Sandahl, DIREKTØR PÅ KØBENHAVNS BYMUSEUM

Skilt i Mejlgade i Århus ved festivalen 'Mejlgade for Mangfoldighed' i maj 2009. Foto: Mik Aidt

Det kan kræve en god portion is i maven at sætte gang i et projekt, når man ikke ved nøjagtigt, hvor det ender, men det er en risiko, som man bliver nødt til at tage, hvis medarbejderne skal kunne være med til at forme projektet..

“Det er vigtigt, at de nye medarbejdere får lov til at være individuelle og gå langt ud i det, som de gerne vil lave. Jeg kræver for eksempel ikke, at en udstilling skal være helhedsdækkende for hele Nørrebro og bydelens historie, men er tilfreds med en række forskellige delhistorier og forskellige fortællinger,” siger Jette Sandahl. 🍌

.....
.....
.....

OUTREACH

Er engelsk for “at række ud”. Det står for, at museerne forsøger at inddrage befolkningsgrupper, der typisk ikke kommer på museum. Engelske og skotske museer har i flere år lavet outreach i forhold til forskellige bydele og communities og arrangeret outreach-udstillinger sammen med for eksempel prostituerede og kriminelle.

KULTURVANER

• En dansk kulturvaneundersøgelse fra 2004 viste, at 31 procent af de voksne og 34 procent af de 7-15-årige aldrig kom på kunstmuseer. På natur- og kulturhistoriske museer var det 28 procent af de voksne og 21 procent af børnene, der aldrig kom.

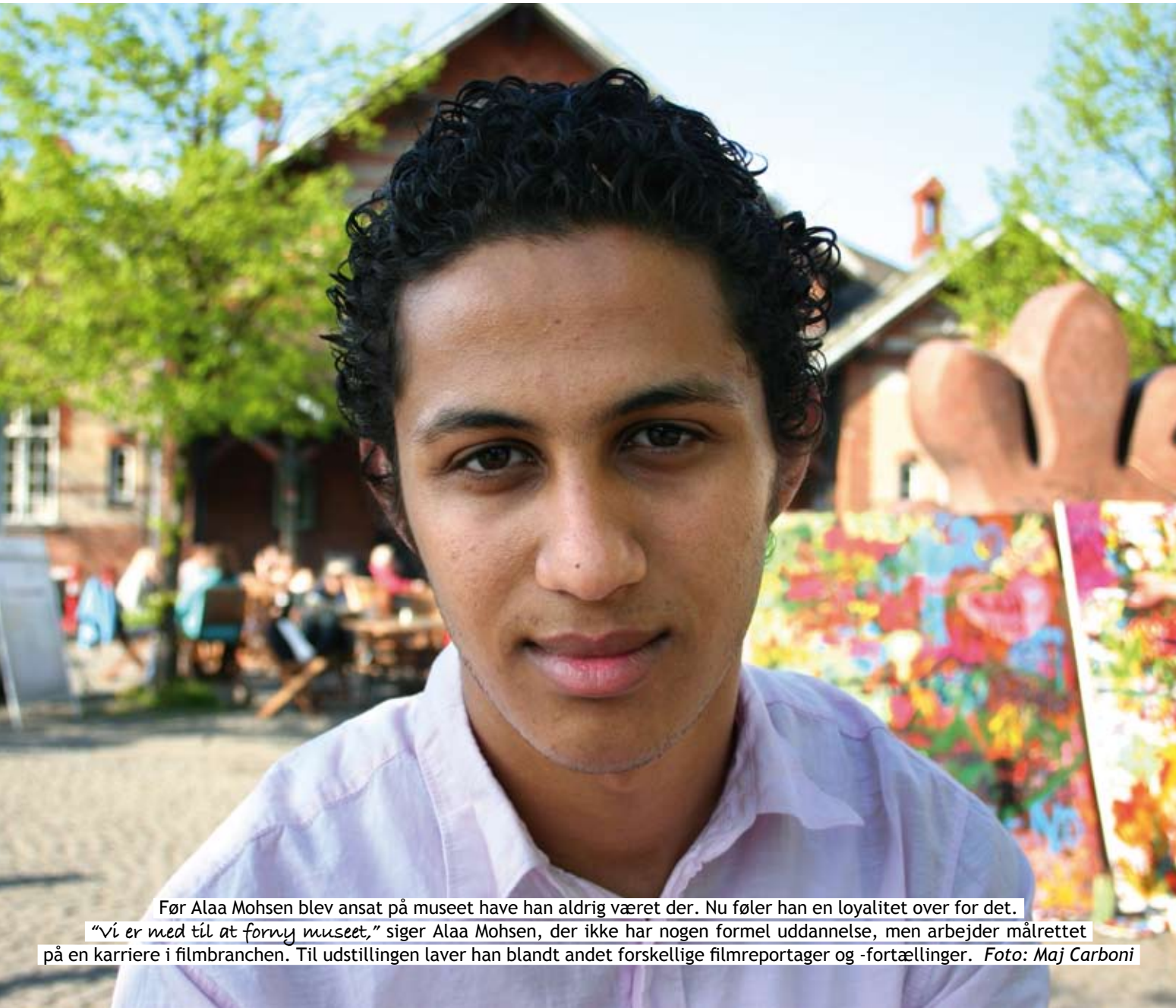
• Regeringens formidlingsplan fra 2006 vil

styrke danskernes kendskab til kulturarven – og dem “der ikke besøger museer”, som daværende kulturminister Brian Mikkelsen understregede ved offentliggørelsen. Med planen fulgte over 40 millioner kroner om året til museumsformidling – herunder outreach.

BRUGERINDDRAGELSE

I 2008 udgav Kulturministeriet inspirationskataloget “Reach out!” om brugerinddragelse i kulturen med 29 eksempler på, hvordan kulturinstitutioner og kunstnere har arbejdet med brugerinddragelse på nye måder. Rapporten fremhæver C:ntact på Betty Nansen Teatret som et godt eksempel på en institution, der tilvejebringer tilbud, som imødekommer nydanske brugergrupper.

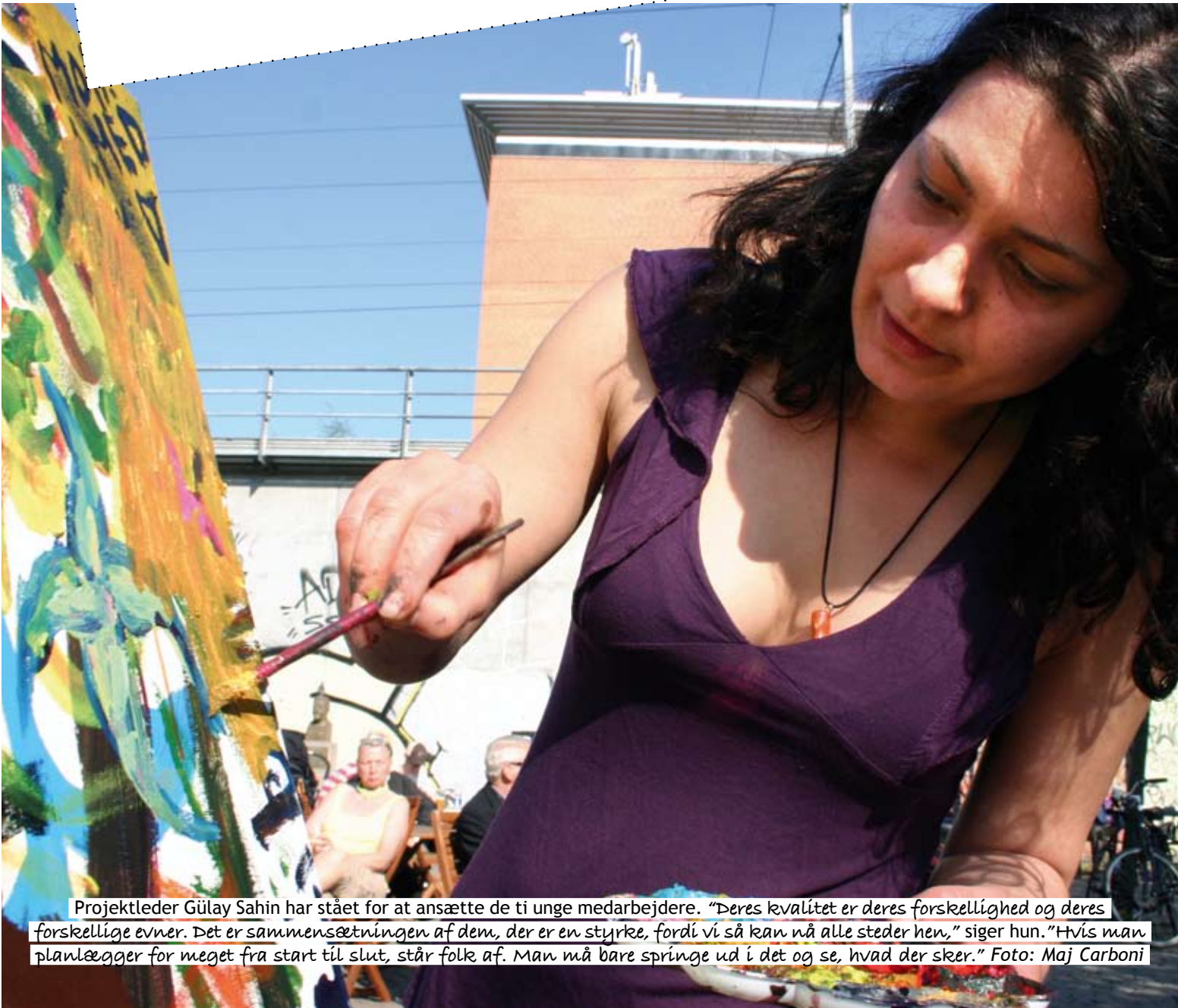
www.kum.dk/sw75913.asp

Før Alaa Mohsen blev ansat på museet have han aldrig været der. Nu føler han en loyalitet over for det. “Vi er med til at forny museet,” siger Alaa Mohsen, der ikke har nogen formel uddannelse, men arbejder målrettet på en karriere i filmbranchen. Til udstillingen laver han blandt andet forskellige filmreportager og -fortællinger. Foto: Maj Carboni

“HVIS VI SKAL NÅ UD TIL GRUPPER, DER NORMALT IKKE KOMMER PÅ MUSEET, MÅ VI RÆKKE UD OG FÅ INSPIRATION NEDEFRA. VED AT ANSÆTTE FORSKELLIGE MEDARBEJDERE MED FORSKELLIGE EVNER, KAN VI NÅ ALLE STEDER HEN.”

Gülay Sahin, PROJEKTLEDER PÅ KØBENHAVNS BYMUSEUM

Projektleder Gülay Sahin har stået for at ansætte de ti unge medarbejdere. “Deres kvalitet er deres forskellighed og deres forskellige evner. Det er sammensætningen af dem, der er en styrke, fordi vi så kan nå alle steder hen,” siger hun. “Hvis man planlægger for meget fra start til slut, står folk af. Man må bare springe ud i det og se, hvad der sker.” Foto: Maj Carboni

“DER ER INGEN MENING MED TEATER, HVIS IKKE VI AFSPEJLER OMVERDENEN”

Özlem Saglanmak, Adam Brix og Max Hansen i forestillingen Julemanden.biz. Foto: Marie-Louise Baes, www.baesfoto.dk

Nye ansatte, nyt repertoire, nye projekter og et helt nyt hus. En omfattende ændring af hele Taastrup Teater har været konsekvensen af bestræbelserne på at afspejle det mangekulturelle område, som teatret ligger midt i. Omvæltningerne har kostet både gammelt personale og publikum, men sådan må det nødvendigvis være, mener teaterchef Mogens Holm.

Stribevis af ens betonblokke, skudvekslinger med automatvåben og 14-årige drenge med skudsikre veste. Det er det billede af Taastrupgård, som man kender fra medierne. Men lige nede foran betonblokkene er der for nylig dukket en ny bygning op. Som en gennemsigtig lysende diamant byder Taastrup Teater områdets beboere indenfor i teatrets forunderlige verden.

Ombygningen af Taastrup Teater er mere end et løft af facaden. Det er historien om et teater, der har vendt sig selv på hovedet for at kunne afspejle den virkelighed, som det ligger midt i. For ti år siden var teatret præget af institutionel racisme, fortæller teaterchef Mogens Holm.

“Vi sagde, at vi var åbne for områdets mange forskellige nationaliteter, men de havde ikke noget at komme ind til. Den måde, der blev spillet på; de stykker der blev sat op; de reklamer, der blev lavet; og den måde, som de blev mødt på - det var ikke åbent, men henvendt udelukkende til et vestligt publikum,” siger han. Derfor har det krævet omfattende ændringer af hele teatret at åbne sig reelt for et mangfoldigt publikum. Det har krævet hårdt arbejde og store ofre, men ellers ville der ikke være nogen mening med teatret, mener Mogens Holm.

“Hvis ikke vi afspejler omverdenen, kan vi lige så godt sætte os ind i en museums-monstre og lægge os til at dø. Det er et spørgsmål om overlevelse,” siger han.

“Vi tog os selv gevaldigt i nakken”

I flere år havde teatret forsøgt at ændre indhold og arbejdsmetoder i takt med, at beboerne i området skiftede fra næsten kun at bestå af urdanskere til at rumme 49 forskellige nationaliteter.

“Vi inviterede områdets beboere indenfor på kulturnatten og lavede spændende fore-

stillinger om flygtninge og integration, som vi fik hjem fra Vancouver og forstæderne i Paris og bearbejdede til en dansk kontekst. Alligevel blev det kun enkeltstående tilfælde. Vi indså, at hvis det skulle rykke, blev vi nødt til at sætte det i system. Så vi tog os selv gevaldigt i nakken,” fortæller teaterchefen. Flere medarbejdere rejste til England, hvor de arbejdede i jobrotation på engelske teatre i multikulturelle bydele. Samtidig fik teatret fløjet eksperter ind fra England, der kunne undervise dem i den svære kunst at tiltrække et nyt og mangfoldigt publikum.

“I løbet af et par år, lærte vi os håndværket - for det er et håndværk. Nu er vi ved at udvikle en speciel skandinavisk model, for der er store forskelle mellem situationen i for eksempel England og i Danmark,” fortæller Mogens Holm.

Alt er blevet gentænkt

I processen har teaterchefen og de ansatte måtte indse, at den kunstneriske proces er meget mere end det, der sker på scenen. Derfor er alt arbejde på teatret blevet gentænkt - lige fra ledelse og medarbejdernes roller til programmet og markedsførelsen af teatret. Der er sågar blevet oprettet en helt ny stilling, hvor publikumsudvikler Nanna Rohweder er blevet ansat til at fremme mangfoldigheden. Inspirationen til de mange ændringer er ikke kun kommet fra udlandet, men også fra en omfattende inddragelse af borgerne. Der er blandt andet blevet lavet spørgeskemaundersøgelser, fokusgruppeinterviews, modelværksteder og forumteater. For at få de lokale beboere ordentlig i tale, var det ikke nok bare at indkalde dem til en snak rundt om et bord.

“Selvom vi bor i samme land, så taler vi ikke nødvendigvis det samme sprog, eller lægger de samme ting i ordene. Man kan ikke bare sidde overfor hinanden og snakke. Vi er nødt

til at gå en tur med dem i området eller invitere dem herhen til aftensmad,” fortæller Mogens Holm. Det var også lokale borgere, der sammen med arkitekterne fra firmaet Cobe og de ansatte på teatret, udarbejdede fysiske modeller til, hvordan teatret kunne åbne sig mod omverdenen.

Også på programsiden er der sket store ændringer. Der er forestillinger, som ikke længere bliver spillet på teatret. Det gælder for eksempel store amerikanske musicals, som udelukkende ser verden gennem vestlige briller. I stedet er stykker som ‘Julemanden.biz’ kommet ind. Den handler om, hvordan julemanden er blevet til og at hans oprindelse kan spores tilbage til Tyrkiet.

“Den største gruppe beboere i området har tyrkisk baggrund, og vi oplever, at de tyrkiske skoleelever, der kommer og ser forestillingen retter sig op, når de går herfra, fordi vi har sat fokus på, at julemanden både er deres og vores,” siger Mogens Holm.

Mistede både ansatte og publikum

Da Mogens Holm i sin tid fremlagde planen om at gøre Taastrup Teater til et mangfoldigt teater, sagde alle medarbejdere ja.

“Alle teaterfolk siger, at vi bør arbejde for mangfoldighed, men mener det ikke nødvendigvis, når det kommer til stykket,” siger Mogens Holm. Der har i hvert fald været en stor udskiftning i personalet de senere år. Faktisk er der kun meget få tilbage fra før, processen blev sat i gang.

“Ændringerne har ikke kun betydet, at vi har spillet nogle andre teaterstykker, end folk var vant til. Medarbejderne skulle også pludselig mødes med publikum på en helt anden måde, når vi for eksempel spiste sammen med dem. Det har betydet, at de skulle arbejde på andre tider af døgnet og med noget andet end det, som de er blevet uddannet

til og gik ind til, da de blev ansat,” forklarer Mogens Holm. Til gengæld er der nu blevet ansat nye medarbejdere, der virkelig vil mangfoldigheden, og strategien har medført en ny energi, nye ideer og en helt anden involvering i publikum, fortæller han.

Også noget af det gamle publikum er forsvundet.

“Da vi bekendtgjorde, at vi ville have et nyt publikum, er der nok nogen af det gamle publikum, der er blevet fornærmede. Samtidig er der måske nogen, der er blevet utrygge ved at komme i teatret, når de pludselig bliver betjent af en pige med tørklæde. Det er bare ærgerligt. Det må vi leve med. Vi har løbet en risiko ved at ændre ved så mange ting, men det ville have været en endnu større risiko for teatret i det lange løb, hvis vi ikke havde gjort noget,” siger Mogens Holm.

Mangler uddannede teaterfolk med interkulturel baggrund

I løbet af årene er der efterhånden kommet flere og flere iblandt publikum med en interkulturel baggrund. Teatret kan af gode grunde ikke registrere dem, men Mogens Holms bud er, at omkring 20 procent af teatrets publikum i dag har interkulturel baggrund.

“Det er ikke nok, men det er et stort skridt fremad. Det er et tegn på, at processen går den rigtige vej,” siger han.

En ting teatret stadig mangler er uddannede skuespillere, dramatikere og scenografer med minoritetsbaggrund. De er nemlig svære at finde, fortæller Mogens Holm. De har fundet et par skuespillere med tyrkisk og palæstinensisk baggrund og har endda været i Sverige for at hente en. Problemet er, at der ikke er særlig mange samtidig med, at Statens Teaterskole ifølge Mogens Holm ikke gør nok for at tiltrække nye talenter blandt de etniske minoriteter.

“Det hedder sig, at skolen er åben for

mangfoldighed, men man skal stadig kunne tale rigsdansk og passe ind i den skole, som er i forvejen. Det er en institutionelt racistisk uddannelsesinstitution. De er nødt til at gøre plads for den nye befolkningsgruppe,” mener han.

På Taastrup teater har de selv gang i forskellige projekter, hvor de prøver at tiltrække og opdyrke talenter fra nærområdet.

“Vi håber på, at vi kan åbne deres øjne for teatret som medie, og motivere nogle af dem til at søge ind på Skuespilskolens, Musicalsolen eller som teknikere. Når de så kommer tilbage som uddannede, begynder det virkelig at rykke,” siger han. ●

INTERKULTURELLE AKTIVITETER PÅ TEATRET

Taastrup Teater er et producerende professionelt teater med et varieret repertoire bestående af drama, musik og dans. Teatret specialiserer sig i produktioner om nutidige og aktuelle emner, først og fremmest etnisk og kulturel mangfoldighed, urbanisering og globalisering, der samtidig afspejler kommunens kulturelle mangfoldighed. Taastrup Teater har som vision at være en kulturel dynamo i Høje-Taastrup Kommune.

Teatret driver også forskellige uddannelses-tilbud, herunder dramaskolen, Teaterkliven for børn, FrameWork projektet (sammen med to folkeskoler), MusikDramatisk Væksthus (sammen med Kulturministeriet) og Campus (sammen med Høje-Taastrup Gymnasium).

Teatret co-producerer med andre teatre både nationalt og internationalt, og huser også turnerende teaterselskaber. Teatret har

nære forbindelser til lokalsamfundet, både den private og den offentlige sektor, blandt andet i form af en Erhvervsklub bestående af mere end tredive private virksomheder. Teatret samarbejder endvidere med skoler, ungdomsskoler, idrætsklubber, boligforeninger, museer og andre kulturelle institutioner.

ØKONOMI OG HISTORIK

Taastrup Teater blev stiftet i 1970. Ni år senere opnåede teatret statsstøtte, og i 1987 fik det sin nuværende organisation og ledelse. I starten af 1990erne ydede Københavns Amt en bevilling, der gjorde det muligt at etablere kontorer og foyer. Få år senere besluttede Høje-Taastrup kommune, at også resten af teatret trængte til en opgradering. Der blev indrettet nye skuespillergarderober, værksteder og café. Sidst i 1990erne fulgte anlæggelsen af Kjeld Abells Plads foran teatret, og både virksomheder og institutioner, borgere og kommune gik ind i arbejdet med at skitsere behovene for en egentlig ombygning. I 2007 trådte Realdania til med eksternt finansiering. Med en samlet bevilling på godt 21 millioner kroner, hvoraf Realdania har ydet 14,5 millioner kroner, har Høje-Taastrup Kommune gjort det muligt at realisere ønsket om at få form og indhold til at hænge bedre sammen. Moderniseringen af teatret markerer kulminationen på mange års strategiske arbejde med at gøre scenekunsten tilgængelig for en etnisk og kulturel mangfoldighed.

WWW.TAASTRUPTEATER.DK

KULTURVANER

En dansk kulturvaneundersøgelse viste i 2004, at 37 procent af danskerne har været til en teaterforestilling inden for det seneste år. Blandt ‘ikke-brugergruppen’ – altså de 63 procent, som stort set aldrig går i teatret – er der ifølge undersøgelsen en overrepræsentation af nydanskere.

“FOR TI ÅR SIDEN VAR TEATRET PRÆGET AF INSTITUTIONEL RACISME. VI SAGDE, AT VI VAR ÅBNE FOR OMRÅDETS MANGE FORSKELLIGE NATIONALITETER, MEN DE HAVDE IKKE NOGET AT KOMME IND TIL”

Mogens Holm, TEATERCHEF

Dan Stubbegaard fra tegnestuen COBE har åbnet teatrets facade med et spektakulært indgangsparti, en gennemsigtig “prisme”, som giver livet udenfor teatret indblik i teatrets verden og lader lys og liv strømme ud i byrummet. Også indvendigt er der sket en opgradering af teatrets servicefunktioner og logistik. Det nye Taastrup Teater åbnede den 31. oktober 2009.

Foto: PR-foto. www.taastrupteater.dk

“MIT FØRSTE INDTRYK VAR, AT NOGLE AF DEM VAR NOGLE BØLLER, MEN NU KAN JEG SE, HVORDAN VI HAR VUNDET STORT PÅ AT GIVE DEM EN CHANCE OG GIVET DEM LOV TIL AT VÆRE SIG SELV.”

Mia Larsen, FOYERCHEF

Forestillingen 'Den sorte engel' blev opført af blandt andre Elvir Ramovic på teatret Play i januar 2008. Elvir Ramovic kom til Danmark fra Bosnien i 1992 og modtog Dansk Flygtningehjælps scenekunstpris i 2008. Foto: PR-foto.

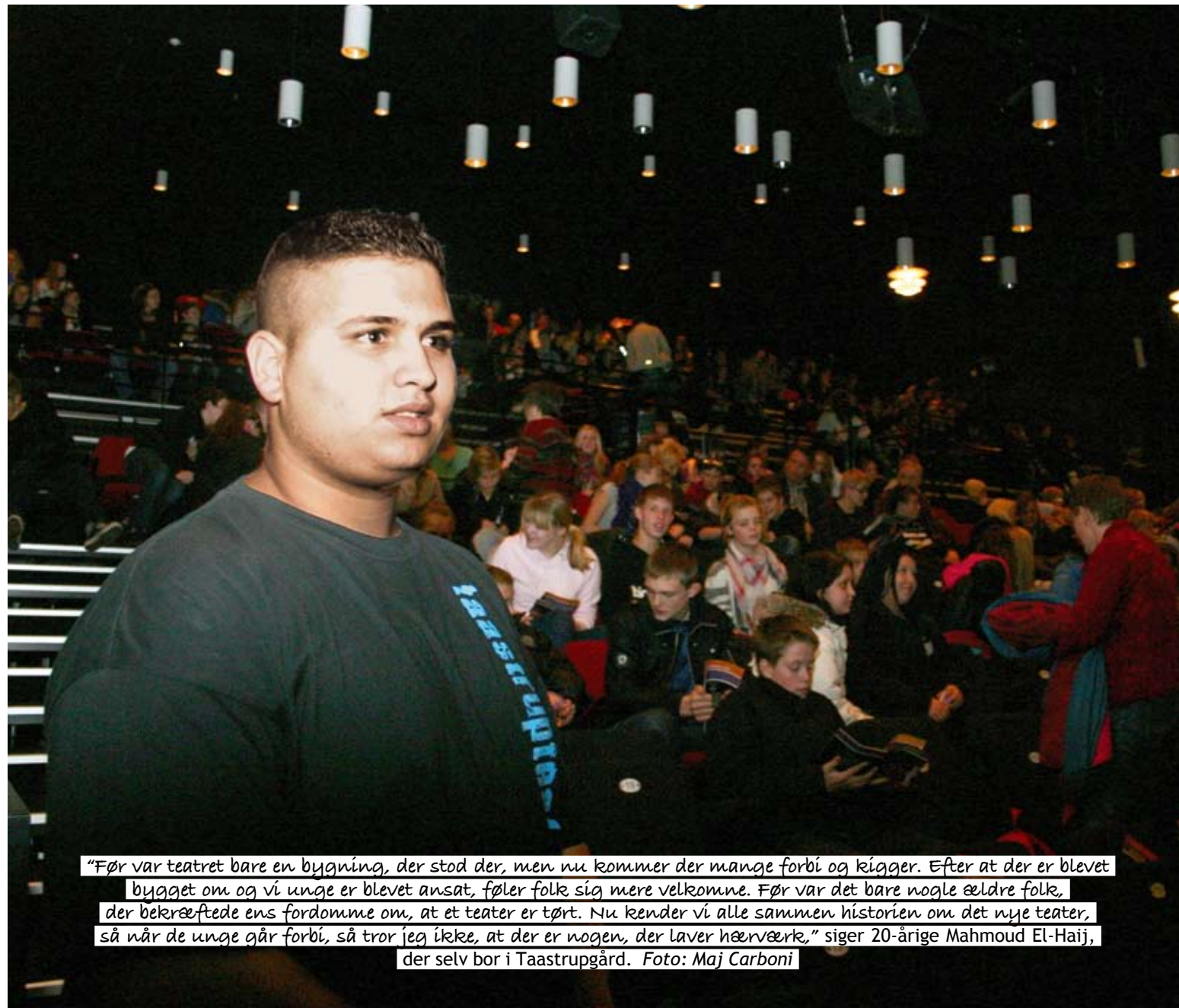
“DET GÆLDER OM AT EKSPERIMENTERE OG PRØVE NOGLE TING AF. NOGET VIL LYKKES OG ANDET IKKE. MEN HVIS VI IKKE BEGYNDER AT GØRE NOGET NU, SKAL VI I HVERT FALD IKKE FORVENTE AT DET DALENDE PUBLIKUMSANTAL BEGYNDER AT VOKSE.”

Pia Buchardt, KUNSTNERISK LEDER AF KULTURHUS ÅRHUS

Percussionisten Ayi Solomon kom fra Ghana til Danmark i 1983. Han sidder på 16. år bag trommerne i Pierre Dørges New Jungle Orchestra og optræder og indspiller regelmæssigt med kunstnere som Palle Mikkelborg, Mikkel Nordsø og John Sund. Foto: Jacob Crawford

UNGE FRA GHETTOEN ANSAT SOM KULTURAMBASSADØRER

“Før var teatret bare en bygning, der stod der, men nu kommer der mange forbi og kigger. Efter at der er blevet bygget om og vi unge er blevet ansat, føler folk sig mere velkomne. Før var det bare nogle ældre folk, der bekræftede ens fordomme om, at et teater er tørt. Nu kender vi alle sammen historien om det nye teater, så når de unge går forbi, så tror jeg ikke, at der er nogen, der laver hærværk,” siger 20-årige Mahmoud El-Haij, der selv bor i Taastrupgård. Foto: Maj Carboni

Når det er unge fra området, der arbejder i teatret, føler folk sig mere velkomne.

Det er tanken bag ansættelsen af 15 nye medarbejdere på Taastrup Teater.

På sigt skal det være med til at tiltrække nye publikumsgrupper. Allerede nu kommer børn og unge forbi for at få et kig ind i det nye teater.

“Hvad kan jeg hjælpe dig med?,” spørger 17-årige Parnia Peyda og smiler stort til en ældre dame i teaterbaren. 20-årige Mahmoud El-Haij tjekker billetter i døren og viser venligt folk vejen til deres sæder.

Parnia og Mahmoud er to af de i alt 15 unge mennesker fra de nærliggende boligområder, der for nylig er blevet ansat på Taastrup Teater. De byder gæsterne velkommen, betjener dem i bare og viser dem på plads i salen. Samtidig med de praktiske funktioner skal de unge også fungere som kulturambassadører. Formålet på længere sigt er, at de med deres tilstedeværelse, nye ideer og omgangskreds, kan hjælpe til at tiltrække nye publikumsgrupper fra nærområdet.

“Efter at vi unge er blevet ansat, føler folk sig mere velkomne. Før var det bare nogle ældre folk, der bekræftede ens fordomme om, at et teater er tørt. Når folk kender os, der arbejder her, kommer de forbi og kigger ind. Så tror jeg heller ikke, at der er nogen, der laver hærværk,” siger Mahmoud El-Haij, der selv bor i Taastrupgård.

Nødvendigt med arbejdsfællesskab

Projektets oprindelige rødder strækker sig tilbage til kulturambassadør-projektet, som Taastrup Teater påbegyndte i 2005 sammen med Betty Nansen Teatret, Det Kongelige Teater, British Arts Council og en række partner-teatre i England, og som de forskellige teatre siden hen har udviklet i hver sin retning. Projektet involverede ressourcerpersoner fra forskellige befolkningsgrupper, herunder ikke mindst de etniske minoriteter, som ‘oversættere’ mellem befolkningsgrupperne og teatret.

Konklusionen var dog, at det ikke var nok bare at indkalde de lokale borgere engang imellem.

“Det er ikke optimalt at mødes rundt om et bord. Vi må have et arbejdsfællesskab. Så kan vi bedre smitte hinanden med input, holdninger og værdier, så forskellighederne kommer i spil på den gode måde,” forklarer teaterchef Mogens Holm. For ham selv var det en overraskende stærk og positiv oplevelse at møde de nye medlemmer af organisationen.

“På trods af deres meget forskellige fremtoning havde de én ting til fælles, nemlig et udtrykkeligt ønske om at lære noget nyt og en stærk vilje til at yde en indsats. Jeg har store forventninger til dem,” siger teaterchefen.

Gik ikke på kompromis

Det var foyerchef Mia Larsen og publikumsudvikler Nanna Rohweder, der opsøgte de nye medarbejdere gennem socialarbejdere i Taastrupgård og studievejledere fra handelsskolen Cph Vest. De gik selv over

på skolen og præsenterede sig, hvorefter de interesserede elever kunne stille sig op i en række og fik fem minutter hver til at fortælle, hvorfor de ville have jobbet. Nanna og Mia holdt 60 samtaler, før de valgte de 15 unge ud.

“Vi gik bevidst efter 75 procent unge med interkulturel baggrund, men vi er ikke gået på kompromis med kvaliteten. Vi har aldrig sagt ‘Hun er ikke så god, men vi tager hende alligevel, fordi hun går med tørklæde’,” fortæller Mia.

Alle de unge har fået otte gange fire timers træning med løn i både det praktiske arbejde med dankortterminal og kasseoptælling, men de har også deltaget i forumteater og været på studietur til det nye skuespilhus for at se, hvordan gulvpersonalet arbejder, og opleve hvordan de kan fuldende den gode oplevelse for publikum. Den ultimative prøve i de unges engagement kom, da de blev spurgt om de ville med ind og se en musical en søndag formiddag - uden at få løn for det. Mia og Nanna var spændte. Det viste sig, at alle 15 mødte op.

Fra A-team til Dreamteam

Ansættelsen af de unge mennesker har været så stor en succes, at de hurtigt gik fra at hedde ‘A-teamet’ til at blive kaldt *Dreamteamet*.

Da Foyerchefen bliver spurgt, om der har været specielle udfordringer i forbindelse med de unge, kan hun ikke komme i tanke om noget.

“De er alle sammen forskellige og har fået at vide, at de bare skal se ud, som de vil. Man kunne forestille sig, at specielt nogle af de ældre publikummer ville blive utrygge ved unge piger med tørklæde og drenge med store øreringe og omvendt kasket, men det gør de ikke. Både dem, vores sponsorer og byens spidser er kommet over i pausen og har rost dem, fordi de er så søde og dygtige til deres job,” fortæller Mia Larsen. Hun er faktisk også selv blevet positivt overrasket.

“Mit første indtryk var, at nogle af dem var nogen bøller, men der har jeg rykket mig. Jeg kan se, hvordan vi har vundet stort på at give dem en chance og givet dem lov til at være sig selv,” siger Mia.

Hendes telefon ringer midt i interviewet. Det er Hussam fra Dreamteamet. Mia har ringet til ham tidligere for at høre om han vil være arrangementsansvarlig og vært for en gruppe fra teatrets storsponsor, Danske Bank, der kommer for at se forestillingen, skal have lidt at spise og vises rundt på teatret. Det vil han gerne. 🟢

Taastrup Teater er et egnsteater, som har over 25 årsværk ansat, og som årligt har over 45.000 gæster. Omsætningen i 2008 var 5,8 millioner kroner. Teatret blev stiftet først i 1970'erne på initiativ af en gruppe borgere i området.

“DET ER NOGET AF EN KOVENDING, VI SKAL HAVE GANG I”

Samtale med kunstnerisk leder af Kulturhus Århus, Pia Buchardt, som også er medlem af Statens Kunstråd, medlem af Rådet for Center for Kultur og Udvikling samt af bestyrelsen for højskolen Performers House i Silkeborg.

HVORDAN ER STATUS PÅ MANGFOLDIGHEDEN I DET DANSKE KUNST- OG KULTURLIV LIGE NU?

Der har måske været lidt for meget akademisk kulturhovmod, hvor vi i Danmark har taget som selvfølge, hvad der var den rigtige måde at gøre tingene på. Men nu er det ved at gå op for os, at vi har fået en bredere borgersammensætning. Derfor bliver mangfoldigheden efterhånden sat mere og mere bevidst på dagsordenen i kulturorganisationer, institutioner og kommuner, selvom der flere steder mangler en overordnet strategisk tænkning.

I kunst- og kulturlivet er alt efterhånden meget struktureret i båse, hvilket gør, at der er kommet for meget institutionstænkning. Den tænkning er vi nødt til at gøre op med. Det faldende publikumstal og bevidstheden om, at det er den samme uddøende målgruppe, der kommer til forestillinger, udstillinger og koncerter er et wake up call for en række folk i kulturmiljøerne, der kan se, at vi bliver nødt til at tænke anderledes. Vi må se på, hvem vi vil i kontakt og hvordan vi får de folk i tale og skaber samarbejde og nye relationer med nye borgergrupper. Det er ligesom at glemme alt det, som vi har gjort før og begynde at betræde nye stier.

HVILKE BARRIERER OPLEVER DU, AT DER ER I DANMARK FOR AT INDDRAGE KUNSTNERE OG PUBLIKUM MED EN INTERKULTUREL BAGGRUND?

Strukturen i kunststøtten er bygget op omkring dem, som kender systemet. Det er både i forhold til sprog, men også i forhold til den måde, man formidler på, og hvor kunstnerne befinder sig. Vi har ikke lavet tilstrækkeligt med projekter sammen endnu, så vi har ikke den strategi og de overvejelser, der skal til. Derfor er vi i institutionerne nødt til at have fokus og satse på andre måder.

HVOR LANGT ER VI I FORHOLD TIL ANDRE LANDE?

Det er først ved at gå op for danskerne, at vores land består af mange forskellige kulturer. Vi har været en smule langsomme. Der er mange,

som arbejder med det professionelt, der har talt om det i mange år, men det er først nu, at det er begyndt at trænge ind hos politikerne. I lande som England, Canada og Holland har man i lang tid været opmærksomme på mangfoldigheden og bevidst inddraget forskellige befolkningsgrupper. På National Theatre i London er der for eksempel 15 personer ansat udelukkende i udviklingsafdelingen, der blandt andet arbejder med, hvordan man tiltrækker et mangfoldigt publikum. Herhjemme kradser vi stadig bare lidt i overfladen.

HVAD SKAL DER TIL FOR AT TILTRÆKKE FLERE KUNSTNERE MED EN INTERKULTUREL BAGGRUND?

Der skal meget mere fra myndighedernes side. Mange af de resultatkontrakter, som skrives, mangler perspektiv i forhold til mangfoldighed. Det er en mulighed, som ikke bliver brugt godt nok, som det er nu, men det kan bruges til at stille krav og få handlet på det.

Hvis man ikke får nok ansøgninger fra kunstnere med en anden kulturel baggrund, må man spørge sig selv hvorfor. Og så må man sætte sig nogle mål for at få flere ansøgninger. Vi skal ikke bare blive ved med at gøre det samme og sende flere annoncer ud, hvis det ikke hjælper. Vi skal være bedre til at være opsøgende i de miljøer, hvor både kunstnerne befinder sig og skabe mange flere relationer.

HVAD SKAL DER TIL FOR AT TILTRÆKKE ET MANGFOLDIGT PUBLIKUM?

Det er også noget, som man for eksempel kan indføre i institutionernes kontrakter. Hvis ikke vi begynder at handle anderledes i forhold til at tiltrække et bredere publikum, så bliver de færre og færre, som det faktisk sker nu. Det er noget af en kovending, som vi skal have gang i. Der findes ingen færdige løsninger andre end, at man må tænke anderledes. Det er dét, der gør det spændende, men også meget komplekst og svært.

I dag vil publikum være medejere og medskabere. De stiller sig selv det spørgsmål: Hvad kan denne forestilling eller dette museum give mig? Hvis man ikke umiddelbart kan aflæse det, så går man ikke ind.

“DER FINDES INGEN FÆRDIGE LØSNINGER ANDRE END, AT MAN MÅ TÆNKE ANDERLEDES. DET ER DÉT, DER GØR DET SPÆNDENDE, MEN OGSÅ MEGET KOMPLEKST OG SVÆRT.”

Pia Buchardt, KUNSTNERISK LEDER AF KULTURHUS ÅRHUS

Pia Buchardt. Foto: Dorte Kerstens

HVAD MENER DU OM POSITIV SÆRBEHANDLING?

Det har jeg ikke noget imod. Det kan være en strategi for at få folk i tale. Inden for markedsføring taler man nu om opmærksomhedsøkonomi i stedet for oplevelsesøkonomi. Man er nødt til at gøre noget nyt i forhold til at få folk ind. Det kan for eksempel være et teater, der har en strategi om, at man vil betale en bestemt målgruppe for at komme ind, fordi man vil afprøve, om det vil skabe en interesse og en kommunikation med en ny publikumsgruppe, som vil komme igen.

HVILKE FARER KAN DER VÆRE I POSITIV SÆRBEHANDLING?

Hvorfor tale om farer, det gælder om at eksperimentere og prøve nogle ting af. Noget vil lykkes og andet ikke. Men hvis vi ikke begynder at gøre noget nu, skal vi i hvert fald ikke forvente at det dalende publikumsantal begynder at vokse.

HVILKE OVERVEJELSER MENER DU, AT MAN SKAL GØRE SIG I FORHOLD TIL BALANCEN MELLEM, HVAD DER ER INTEGRATIONSPROJEKTER OG HVAD DER ER KUNSTPROJEKTER?

Jeg tror, at vi har brug for en begrebsafklaring. Hvis man taler om at gøre noget interkulturelt, er der mange der opfatter det som et integrationsprojekt. Det er ikke et integrationsprojekt at få fat i professionelle kunstnere, men derfor kan virkningen af det godt være en bedre integration.

HVILKE OVERVEJELSER SKAL MAN GØRE SIG OM KVALITET?

Det er hammer-vigtigt. Der er ikke nogen færdig opskrift, men man må se på det enkelte projekt. Kan de håndværket, hvad er det de vil, og hvordan arbejder de hen imod det?

SKAL MAN GÅ PÅ KOMPROMIS MED KVALITETEN TIL FORDEL FOR MANGFOLDIGHEDEN?

I Kunstrådet har vi en handlingsplan, hvor vi arbejder med et differentieret kvalitetsbegreb. Men det er ikke det samme som at gå på kompromis med kvaliteten. Men når vi læser ansøgninger igennem, ser vi også på afsenderens forudsætninger for at skrive den. Det gælder uanset om ansøgeren har dansksproget eller ikke-dansksproget baggrund.

HVORFOR MENER DU, AT DET ER VIGTIGT AT HAVE EN MANGFOLDIG KUNST- OG KULTURSCENE I DANMARK?

Befolkningen er mangfoldig, så det skal kunst- og kulturlivet også være. Der er mange ting i det.

Kunsten kan på mange måder være med til at rykke fronterne. Den gør det muligt for folk at spejle sig selv i samfundsbilledet. Den påvirker folk, forstyrrer og provokerer så meget, at man ikke bare kører fast i et bestemt verdenssyn med skyklapper på. Kunsten påvirker og flytter os, fordi man bliver nødt til at tænke, selvom man ikke nødvendigvis er enig i kunstnerens budskab. Det gør, at vi begynder at nytænke måder at gøre tingene på og bevarer en nysgerrighed over for det samfund og den verden, som omgiver os. 🟡

KULTURHUS ÅRHUS
Kulturhus Århus er et produktions- og resourcecenter, der arbejder for at sikre professionelle vilkår for lokale kunstnere og for at skabe optimale rammer for samarbejde, gensidig inspiration og nytænkning. Blandt andet som producent af enkeltstående kulturelle arrangementer og som skaber af forskellige festivalplatforme og gennem det løbende arbejde med talentudviklingen, hvor Kulturhus Århus afholder foredrag, workshops, kunstnerlaboratorier og seminarer med inviterede gæsteundervisere eller etablerer nye samarbejder på tværs af de kunstneriske discipliner.

Kulturhus Århus er rådgiver og sparringspartner for byens kulturgrupper og kunstnere og en vigtig aktør i Århus Kommunes kulturpolitik. Kulturhus Århus er en vidt forgrenet netværksorganisation, der i kraft af sine spidskompetencer fungerer som en generator og katalysator, der kan igangsætte nye samarbejder og initiativer på tværs af miljøerne med et stort antal kontakter lokalt, nationalt og internationalt.

I løbet af 2009 har Kulturhus Århus arrangeret og været medarrangør af blandt andet udstillingsprojektet Sculpture by the Sea, Danmark, den internationale teaterfestival ILTo og Århus' bidrag til World Outgames, mini-bydelen OneLove City.
WWW.KULTURHUSAARHUS.DK

KULTURPOLITISKE MÅL I ÅRHUS
Kulturel mangfoldighed er et af fire mål i Århus Kommunes kulturpolitik for 2008-2011. Det handler blandt andet om, at der blandt de professionelle kunstnere "skal kunne iagttages diversitet".
WWW.AARHUSKOMMUNE.DK

“DET FALDENDE PUBLIKUMSTAL OG BEVIDSTHEDEN OM, AT DET ER DEN SAMME UDDØENDE MÅLGRUPPE, DER KOMMER TIL FORESTILLINGER, UDSILLINGER OG KONCERTER ER ET WAKE UP CALL FOR EN RÆKKE FOLK I KULTURMILJØERNE, DER KAN SE, AT VI BLIVER NØDT TIL AT TÆNKE ANDERLEDES. DET ER LIGESOM AT GLEMME ALT DET, SOM VI HAR GJORT FØR OG BEGYNDE AT BETRÆDE NYE STIER.”

Pia Buchardt, KUNSTNERISK LEDER AF KULTURHUS ÅRHUS

Publikum til en Opgang2 Turnéteater forestilling i Gjellerup. Foto: Connie Utsen

“KAN MAN SKABE SIT ‘YNDLINGSSTED’, SIN ‘LILLE VERDEN I SIG SELV’ OG HAVE DET GODT I DANMARK SOM TILFLYTTER ELLER VIL MAN BANKE PÅ DANSKERNES VERDEN OG SIGE HEJ OG SNAKKE SAMMEN? HVOR SVÆRT KAN DET VÆRE BARE AT SNAKKE SAMMEN? OG HVAD BETYDER DET AT KUNNE SNAKKE SAMMEN? HVORNÅR ER ENS EGEN LILLE VERDEN FOR LILLE FOR ET MENNESKE? HVORNÅR ER DET MAN FÆRDES I BYEN OG FØLER SIG HJEMME OG HVORNÅR ER DET MAN IKKE KAN FALDE IND I ‘HVERDAGSTRAFIKKEN’?”

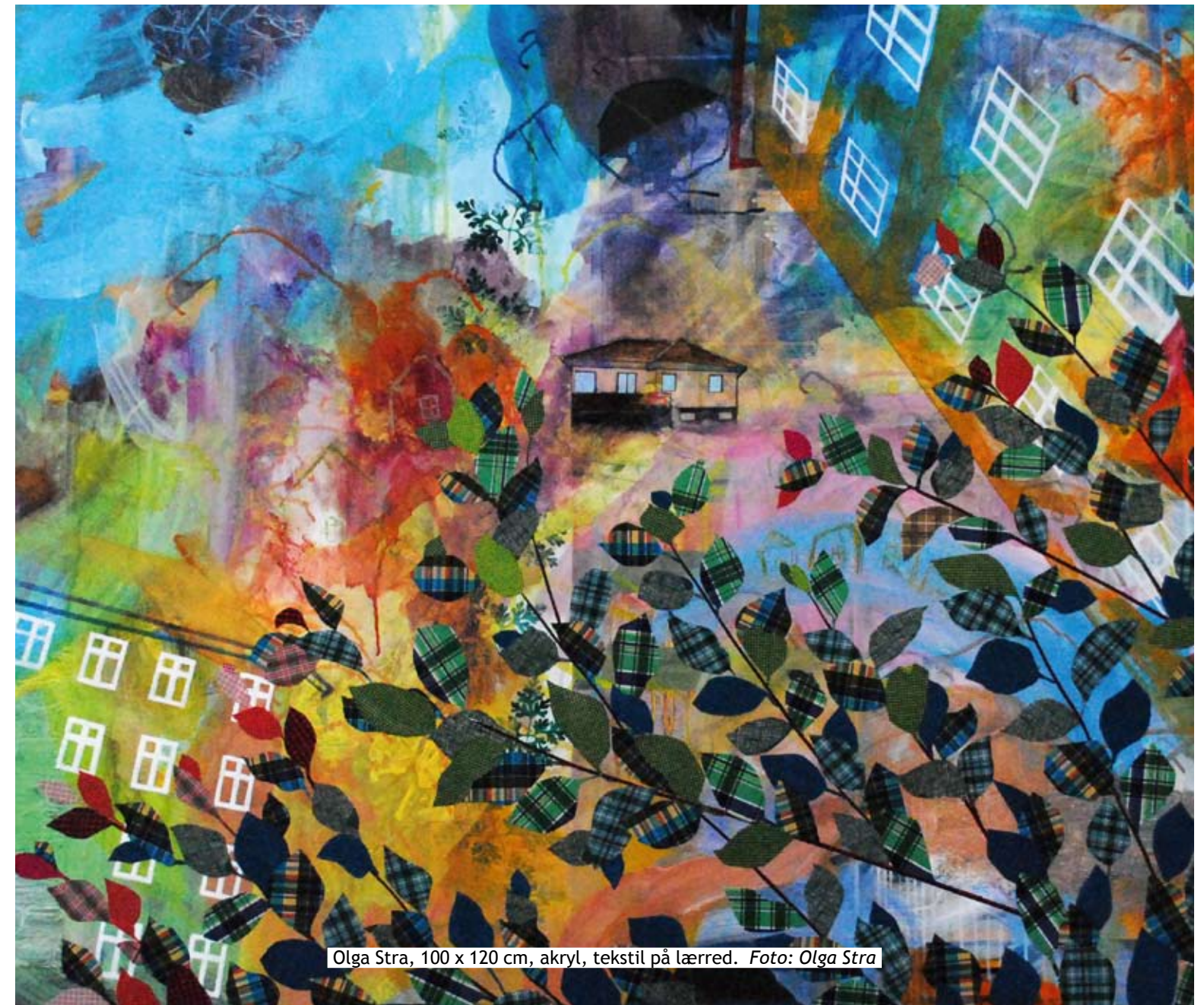
Olga Stra, KUNSTNER

Olga Stra foran værker af Angels Colom og Olga Stra. Foto: Olga Stra (med selvudløser)

“I DE FLESTE LANDE HAR DET KUNSTNERISKE OG KULTURELLE LANDSKAB IKKE UDVIKLET SIG SÅDAN, AT DET AFSPEJLER DET ÆNDREDE SOCIALE LANDSKAB. DEN KLØFT TRUER MED AT UNDERGRAVE DE KULTURELLE INSTITUTIONERS LEGITIMITET OG DEN OFFENTLIGE POLITIK, DER UNDERSTØTTER DEM.”

Tony Bennett, AUSTRALSK SOCIOLOGIPROFESSOR

Olga Stra, 100 x 120 cm, akryl, tekstil på lærred. Foto: Olga Stra

“FLERKULTUREL MUSIKUNDERVISNING ÅBNER UNGES ØRER”

Musiketnolog Eva Fock har skabt en ny type musikundervisning, der fokuserer på tværsnit i musikgenrer fra forskellige kulturer. Det får både lærere og elever til at slå ørerne op for verden og engagerer samtidig i højere grad unge med interkulturel baggrund i musikundervisningen.

 Hvordan synger man i forskellige kulturer, og hvilken rolle har musik i bryllupsritualer over hele verden? Det er nogle af de spørgsmål, som musiketnolog Eva Focks nyudviklede undervisningsforløb tager udgangspunkt i. Hun har udviklet og afprøvet en undervisningsmetode, der fokuserer på mangfoldigheden i verden frem for kun at repræsentere Vesten. Det har haft betydning i forhold til at inddrage elever med interkulturel baggrund i undervisningen og har givet de unge en lydhørhed for musiks mangfoldighed, fortæller Eva Fock.

“Gennem den ny type musikundervisning får både elever og lærere flyttet grænsen for, hvordan musik kan lyde. Det kan have en betydning på sigt, fordi mange af de holdninger, vi siden hen bygger videre på, grundlægges i skolen,” siger hun.

Mangfoldighed som det bærende princip

I samarbejde med musiklærere har Eva Fock afprøvet konkrete undervisningsforløb i fire forskellige gymnasier. Det har været en del af et toårigt udviklingsprojekt, som er finansieret af Egmont Fonden, der gerne skulle udkomme i bogform senere på året. Metoden er udviklet til gymnasieundervisning, men dele af den kan også sagtens bruges i Folkeskolen, mener Eva Fock.

Udgangspunktet for undervisningsforløbene er et snit på tværs af stilarter fra forskellige kulturer.

“Det gælder om at finde veje gennem alverdens musik på tværs af kulturer og samtidig etablere en ramme, der kan binde eksemplerne sammen. Herved bliver mangfoldigheden ikke målet i sig selv, men det bærende princip, hvilket er en vigtig forskel,” siger hun. Eva Fock har for eksempel i et undervisningsforløb taget udgangspunkt i, hvordan og hvornår man synger rundt om i verden. I et andet forløb blev eleverne introduceret til forskellige måder at frembringe lyd på, hvor fysikken blev brugt som forklaringsramme for klang, lydstyrke, tonehøjde og varighed. Eleverne fik vist, hvordan denne opgave blev løst rundt om i verden, hvorefter de selv skulle lave enkle instrumentkonstruktioner og diskutere brugen af musik og æstetik. I et tredje forløb

sammenlignede eleverne bryllupsritualer over hele verden i forhold til musikkens rolle, men også i forhold til ritualer og fortællinger, så også historie, religion og filosofi blev inddraget.

Inddrager elever med interkulturel baggrund

Nogle af genrerne i undervisningen repræsenterede de lande eller kulturer som flygtninge og indvandrere i Danmark stammer fra, men det handlede ikke om det. Begrundelsen var rent musikfaglig, fordi musikkulturerne fra lande som Tyrkiet, Marokko og Pakistan omfatter kunstmusik fra store og markante kulturer som den indiske, persiske, osmanniske, byzantinske, andalusiske og arabiske. Netop den tilgang til undervisningen viste sig at inddrage elever med interkulturel baggrund, som pludselig tog nye initiativer i timerne. I tilfælde hvor stof fra “deres egne” regioner indgik i materialepakker sammen med musik fra andre kulturer, nyt og gammel, klassisk og populært - hvor eleverne kunne vælge at bruge det eller lade være - engagerede disse elever sig aktivt. Mest glade var de for at bidrage i analyserne med viden hjemmefra, når de ikke hermed blev pålagt en holdning eller en historie, fortæller Eva Fock.

Ud af den folkløstiske bås

Eva Fock har tidligere haft et større forskningsprojekt om musikbrug hos unge danskere med indvandrerbaggrund. Den viste, at de store musikkulturer i Mellemøsten og de arabiske lande generelt ikke inddrages i undervisningen med mindre en musicerende far en sjælden gang kommer forbi, eller en elev opfordres til at tage musik med fra forældrenes reol derhjemme. Ikke meget tyder på, at der er sket de store ændringer siden, fortæller Eva Fock. Hendes nyudviklede tilgang til musikfaget skal gøre op med, at mangfoldigheden i musikundervisningen baseres på elever med flygtninge- eller indvandrerbaggrund.

“Forældrenes musik er ofte traditionel musik ‘hjemmefra’, men de unge er jo vokset op i Danmark, og som unge identificerer de sig ikke nødvendigvis med forældrenes musik. Derfor kommer de til at blive

“Formålet med den ny type undervisning har været at skabe et bedre musikfag rent fagligt, men også på andet plan. Vi har lavet en skabelon til en undervisningsmetode, som ikke marginaliserer nogen, men skaber et læringsrum, hvor alle har mulighed for at deltage uden at have en foruddefineret plads. Og jeg vil vove den påstand, at det virker,” siger musiketnolog, Eva Fock, som sidder til venstre i billedet ved afslutningsreceptionen for udviklingsprojektet ‘På Tværs i Musik’. Instrumenterne var udlånt af den indonesiske ambassade. Foto: Jonas Jongeja

FORMÅL FOR FAGET MUSIK I FOLKESKOLEN

Stk. 3: “Undervisningen skal fremme elevernes forståelse af dansk og udenlandsk musiktradition som en del af kulturlivet, dels således som den indgår i det aktuelle samfundsliv, dels i dens historiske perspektiv.”
Fra ‘Fælles mål 2009 – Musik’ for Folkeskolen, www.uvm.dk

‘FREMMEDE KULTURER’ I LÆSEPLANEN

“Udgangspunktet for undervisningen er den vesterlandske musikkultur; men den stigende internationalisering og mødet med fremmede kulturer betyder, at også musik fra sådanne kulturer skal præsenteres i undervisningen.”
Fra ‘Fælles mål 2009 – Musik’ for Folkeskolen.

FAGLIGE MÅL PÅ GYMNASIERNE

Stk 2.1: “Eleverne skal kunne anvende musikfagets metoder, teori og terminologi i mundtlig og skriftlig analyse (...) af musik fra ikke-vestlige kulturer.”
Fra læseplan for musik, faglige mål og fagligt indhold, 2004

PÅ TVÆRS I MUSIK

Projektet ‘På Tværs i Musik’ er finansieret af Egmont Fonden, og i starten af 2010 kommer der en lærebog med erfaringerne fra projektet. Læs mere på Eva Focks hjemmeside: www.musiketnologi.dk

“I stedet for at lave et undervisningsforløb eller en udstilling, der omhandler en bestemt etnisk minoritet, kan pointen i lige så høj grad være, hvordan kunstnere fra forskellige steder griber den samme udfordring an.” *Eva Fock*

repræsenteret ved noget, som de ikke kan identificere sig med. Det kan jo godt være, at de meget bedre kan lide amerikansk popmusik, hellere vil spille klaver eller høre Two Pack. Hvis man vil involvere de unge, må der være musikalsk valgfrihed,” siger hun.

Eva Focks interviews med nydanske unge viste da også, at de ikke selv brød sig om de roller, som de fik, når de skulle repræsentere deres indvandrerbaggrund. En af de unge sagde for eksempel:

“Det hele er blevet så - lad os kramme, lad os høre hinandens musik, lad os komme hinanden ved. Jeg ville føle mig enormt *addrrrg!* hvis jeg skulle sige: ‘Nu skal vi høre tyrkisk musik for nu skal vi komme hinanden ved’. I musikundervisningen er det fedt at høre forskellig slags musik. Det er det musikundervisning burde gå ud på. Vi skal ikke høre tyrkisk musik bare fordi, der er to tyrkere i klassen.”

Inspiration til mangfoldighed i andre fag

Projektet har ikke kun handlet om at sammenligne vores musik med musik fra andre kulturer, fortæller Eva Fock.

“Det har handlet om at se det hele lidt fra oven. Det kan sammenlignes med at flyve ud i rummet og se på jorden: Der er mange ting at se i det nye perspektiv, og intet er som før, når man kommer hjem igen,” siger hun. Eva Fock mener også, at metoden med at finde tværsnit på tværs af kulturer kan også overføres til anden undervisning.

“Det forhold, at udsyn til verden begrænses til meget små fag samtidig med, at dansk syn kommer til at fylde så meget, marginaliserer elever med interkulturel baggrund. Det bliver tydeligt, at de ikke er en del af den danske historie. Hvis vi skal give dem en chance for at føle sig velkomne, må vi skabe en undervisning, der inddrager forskellige kulturer på lige vilkår. Det vil skabe ligeværd samtidig med, at det vil give alle eleverne en forståelse for den fantastiske verden. Det kunne for eksempel være skægt, hvis man kaldte det fag, hvor man analyserer litteratur for ‘litteratur’ i stedet for ‘dansk’ og underviste efter en verdenskanon i stedet for en national kanon. Vi skal selvfølgelig lære både dansk kultur og sang i skolen, men derfor kan man godt lære det andet også. Man kan godt begge dele. Udsyn kan give indsigt,” siger hun.

NY HJEMMESIDE OM VERDENSMUSIK

Et nyt projekt vil sætte verdensmusikken på undervisnings-dagsordenen i landets gymnasier. Projektet præsenterer musiklærere og musik elever for verdensmusik på spillesteder, i efteruddannelse og på nettet – og er dermed et konkret og kreativt bud på, hvordan musikundervisningsbekendtgørelsens krav om ikke-vestlig musik efterleves.

Projektet udføres af Kulturgymnasierne og Gymnasieskolernes Musiklærerforening i samarbejde med Skolelærernes og verdensmusikarrangøren Around. En større portal med materiale og inspiration til gymnasieeleverne åbner i 2010 på webadressen: www.verdensmusikbanken.dk

MUSIKETNOLOG EVA FOCK

er freelance forsker, forfatter og formidler af musikmangfoldighed, blandt andet er hun medforfatter til den nye bog ‘Music in Motion’. Hun holdt et oplæg på CKIs seminar om musik og interkultur i oktober 2009, som kan høres i sin fulde længde på www.kunstoginterkultur.dk

Svære vilkår for musiklærerne

Undervisningsministeriet stiller i Folkeskoleloven og Gymnasieloven krav til, at musikundervisningen skal fremme elevernes forståelse af både dansk og udenlandsk musiktradition, men de gør det ikke praktisk muligt for lærerne at indfri kravene, mener Eva Fock. Seminariene er nemlig slet ikke gearret til at klæde dem på til at undervise i ikke-vestlig musik. De har ikke nogen formuleret politik på området, samtidig med, at musikundervisningen er ramt af nedskæringer.

Store mængder musiklærere på seminarierne er blevet fyret. Dem der er tilbage, gør hvad de kan, men de er ikke skolet i det. Musikundervisningen er i forvejen vestligt domineret, og når faget så også er økonomisk presset, er der ikke råd til at tage gæstelærere ind, siger hun. Samtidig findes der næsten ikke noget undervisningsmateriale på dansk, som kunne give lærerne mulighed for selv at gå i gang. Derfor har Eva Fock for nogle år tilbage selv skrevet en lærebog på dansk om ikke-europæiske instrumenter og musikformer.

Gymnasielærere til Java

Denne sommer drog en gruppe danske gymnasie Musiklærere sammen med Eva Fock til Java for at stifte bekendtskab med den centraljavanske gamelanmusik. Projektet handlede ikke primært om at gøre dem til specialister i javansk musik, men om at inspirere til nye måder at tænke musik på, måder at spille sammen på og måder at strukturere musik. På Java har de en musikstil, hvor mange kan spille sammen, hvor dygtige og urutinerede kan spille sammen, hvor teknik og forventninger ikke spænder ben på forhånd, og hvor lærerne kan få noget helt ny inspiration ind i undervisningen. Der arbejdes p.t. på at få indkøbt et instrumentarium til brug i danske skoler.

Rejsen til Java markerer afslutningen på udviklingsprojektet ‘På Tværs i Musik’, hvor Eva Fock gennem to år har arbejdet sammen med lærere fra fire københavnske gymnasier om at skabe et musikfag, hvor kulturel mangfoldighed ikke handler om indvandrere og integration, men om global dannelse og udsyn, om ny inspiration og om at tilbageerobre kreativiteten og nysgerrigheden i musikfaget. 🍌

“FOLKEMUSIK ER NOGET, SOM TURISTER HØRER, NÅR DE KOMMER TIL ET FREMMED LAND, MEN MAN CRUISER JO IKKE I EN BIL MED FOLKEMUSIK”

Abu Malek, PRODUCER OG UNDERVISER PÅ RAPSKOLE

Pimp-a-lot Crew: Mo-J, Mr.Mo, Abu-Malek og Hampcha.
www.pimpalotrecords.com. Foto: Shomun Ahmad

“REJS DIG OP.
DET ER FØRST DÉR,
DIN DRØM STARTER”

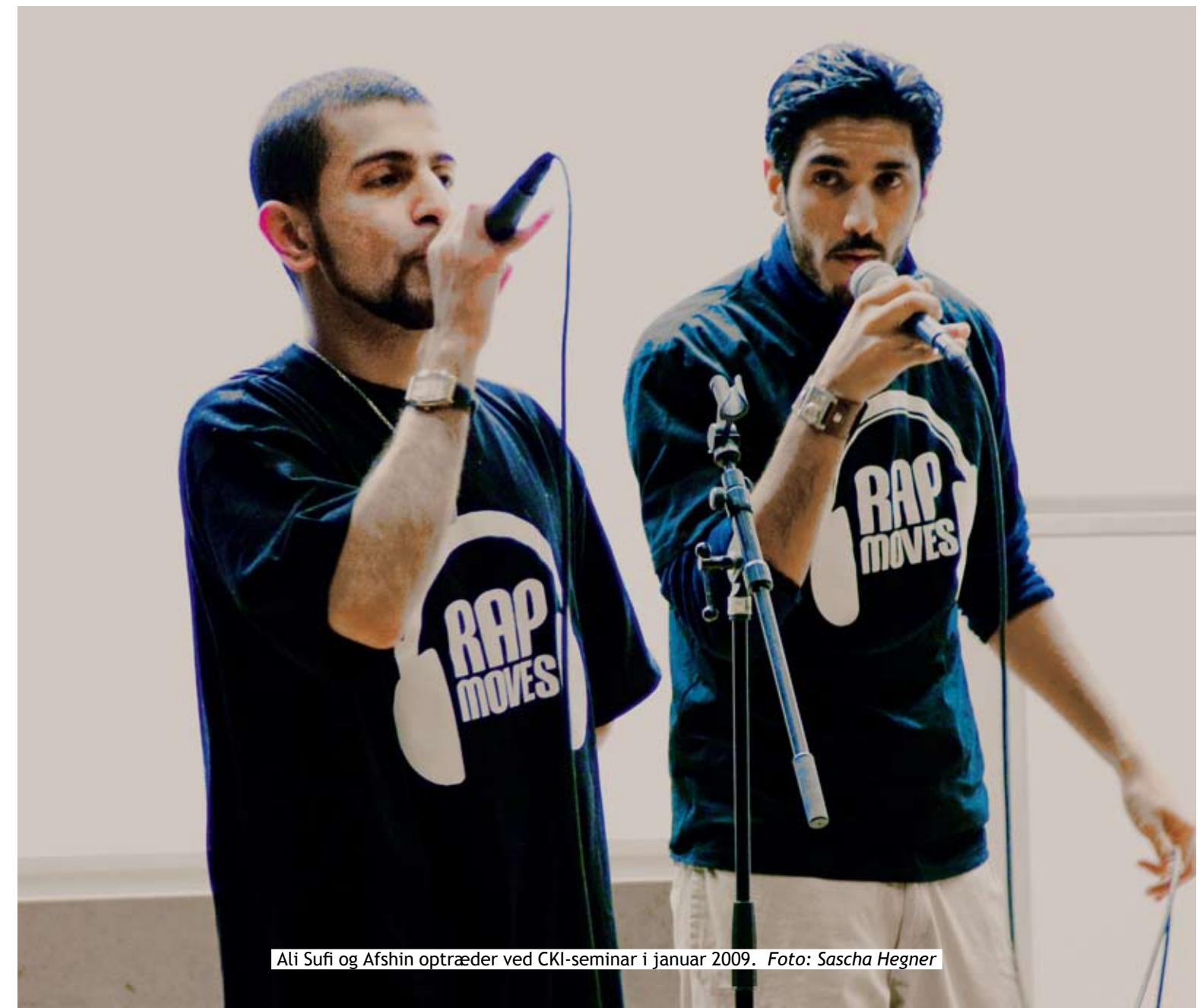
Ali Sufi

Med deres egne livshistorier vil en gruppe unge med interkulturel baggrund hjælpe elever i folkeskolen til at gå efter deres drømme. En af dem er rapperen Ali Sufi, der var på vej ud i et misbrug og en kriminel løbebane, men nu er musiker og i gang med en universitetsuddannelse.

“VI LAGER UNDERHOLDNING, MEN PRØVER OGSÅ AT BRUGE MUSIKKEN TIL AT SKABE SOCIAL FORANDRING. VI ARRANGERER FOR EKSEMPEL WORKSHOPS OG BRUGER HIP HOP-HISTORIEN TIL AT BEVIDSTGØRE DE UNGE I KØBENHAVNSOMRÅDET I FORHOLD TIL DET SAMFUND, SOM DE BOR I OG DET ANSVAR, SOM DE HAR FOR AT VÆRE EN DEL AF DET. VORES FORMÅL ER AT BRUGE MUSIKKEN SOM EN KONSTRUKTIV KANAL I STEDET FOR AT BRUGE DET DESTRUKTIVT...”

Ali Sufi, RAPPER

Han er en del af ungekorpset i Rise Cph - en gruppe af unge i alderen mellem 20-28 år, som tager ud på de københavnske folkeskoler for at inspirere eleverne ved at fortælle om sig selv og lave rap-workshops. Ali Sufi var en del af et miljø, hvor “stoffer og en kriminel løbebane altid lå lige rundt om hjørnet.” Et stigende hashmisbrug betød, at han ikke fik lavet lektier, kom for sent eller helt udeblev i skolen. I dag er han semi-professionel rapper og er ved at færdiggøre en uddannelse i samfundsvidenskab på Roskilde Universitetscenter. Ali Sufi er også manden bag Rap Moves, som både er et projekt, et koncept og et pladeselskab, som blandt andet støttes af Center for Kunst & Interkultur i 2009. Du kan se et videointerview med Ali Sufi på www.kunstoginterkultur.dk. Læs mere på www.rapmoves.dk og www.risecp.dk. Andre københavnske rapprojekter er Bazar Music Shop: www.bazarmusicshop.dk og Byens Stemmer: www.oplevforskellighed.dk.

Ali Sufi og Afshin optræder ved CKI-seminar i januar 2009. Foto: Sascha Hegner

“Det er jo der, hvor indvandrerne bare går ind i Fakta og tager alle varerne. Der har været en masse ballade,” siger taxachaufføren, da han hører adressen. Han giver mig sit personlige nummer, så jeg er sikker på, at jeg kan komme trygt tilbage igen. På torvet foran Fakta i Herredsvang er der en bod med shawarma, tyrkisk cola og en masse børn, der render rundt med slikpinde i munden, og utålmodigt spørger, hvornår musikken begynder. Foran kulturhuset står fire unge mænd tilbagelænet op af væggen iklædt gangsterattitude og store fingerringe.

En af dem er 32-årige Abu Malek.

Han er etableret producer, der står bag rapkollektivet Pimp-A-LOT og snart selv er aktuel med albummet *‘Aarhus City Flow’*. Da

en gruppe helt unge rappere samles oppe ved scenen er det Abu Malek, der giver dem de sidste instrukser og tænder for musikken, før de går på. Han er nemlig også lærer i den lokale rapskole, der skal fremme nye talenter i området.

“Der er mange med rap-potentiale i Århus Vest, men tidligere gik mange af dem til spille. Hvis ikke man tager sig af dem, mens de er unge, så bliver det aldrig til noget,” siger han.

Mange unge med rapdrømme har gennem de sidste år kontaktet Abu Malek i håbet om en pladekontrakt. En del er kommet forbi til audition i Abu Maleks hjemmestudie, men han havde hverken tid eller plads til at tage sig af dem alle sammen.

“Det gør en stor forskel, at de nu kan møde op et offentligt sted flere gange om ugen og

øve sig. Der er rigtig mange, der melder sig til. Faktisk så mange, at vi ikke har plads til dem alle,” siger han.

Ægte perker-rap fra 8210

Efter nytår slog ‘8210 Rap Dance Center’ dørene op til fire rapskoler i Århus Vest, der er kendt for udsatte boligområder, dårlige forhold for unge og social slagside i beboersammensætningen, men også for en række danske topnavne inden for rapmusik, som UŞO, L.O.C, Jøden og Abu Maleks egen lillebror Marwan. Det er dem, der har inspireret mange unge fra bydelen til deres rap-drømme, og nu kan de selv få undervisning af flere af deres idoler, der bryster sig af at komme fra Århus V.

Abu Malek synes selv, at det er lidt ånds-

svagt, at alt skal hedde noget med 8210, men det sælger. De unge fra ghettoerne er nemlig den ægte vare.

“Vi har vores egne ord og egen måde at sige tingene på i området, og det har vi gjort til en stil. Man kan ikke komme fra et villakvarter, være møgforkælet og så rappe om streetlife,” siger Abu Malek.

Fornyelsen kommer fra de unge indvandrere

Lillebroren Marwan er en af de nye danske hip-hop-idoler, der er *real*. Han er vokset op i både Sandholmlejren og Gjellerupplanen og måtte afsone et par måneder for hæleri umiddelbart efter udgivelsen af hans første plade P.E.R.K.E.R., der udkom i 2007. Det var netop Marwans baggrund, der gør ham til en

god rapper, udtalte Emil Simonsen fra Tabu Recz, som producerede og udgav albumet, dengang i et interview i Information.

“Marwan er ikke verdens bedste rapper, men han leverer fedt, og han har noget at fortælle om. Jeg var ellers holdt med at lytte til dansk hiphop, fordi det mest er drenge, som kun kan rime og ikke har noget at sige. Fornyelsen vil komme fra de unge indvandrere, for de er blevet den nye underklasse, og god hiphop kommer tit af smerte,” sagde han.

Abu Malek ved godt, at mange af de unge sammenligner sig selv med de sorte i USA, men synes ikke helt, at det holder.

“Jeg vil helst have historier om livet i ghettoen, kriminalitet og problemer med forældre. Det skal være gangsterstil, men det er jo ikke fordi, vi selv er gangstere. Det er mere en

drengerøvsting, ligesom at det er fedt at se en gangsterfilm. Det er en stil, som har sin egen kultur, der passer til os. Rap er noget, som man hører, når man cruiser rundt i biler eller, når man spiller basket udenfor,” siger han.

Hvorfor skal vi høre folkemusik, fordi vi er indvandrere?

I dag står den på rap på torvet, men Abu Malek synes det er mærkeligt, at det ellers altid er folkemusik, der bliver fokuseret på, når der skal være kulturarrangementer forskellige steder, eller lærerne i skolen vil inddrage elever med en interkulturel baggrund.

“Musik er en stor verden, så det er mærkeligt, at man skal høre folkemusik, når det skal være noget kultur-noget fra folks hjemlande. Jeg kan overhovedet ikke lide folkemusik. Det

“DET GØR EN STOR FORSKEL”

De fleste musyklærere beder elever med indvandrerbaggrund at tage musik med fra deres forældres hjemlande, når de vil inddrage dem i musikundervisningen.

Men mange af de unge drenge identificerer sig mere med den amerikanske gangsterkultur og bliver først for alvor engagerede, når der står rap på skemaet.

Nu er dørene slået op for fire rapskoler i Århus Vest – og de unge strømmer til.

Rap foran Fakta i Herredsvang: elever fra 8210 Rap Dance Center. Foto Maj Carboni

er sådan nogle nationalistiske bonderøve, der laver det, og så er kvaliteten dårlig. Det er noget, som turister hører, når de kommer til et fremmed land, men man cruiser jo ikke i en bil med folkemusik,” siger han.

Selv hører Abu Malek aldrig folkemusik, men faktisk heller ikke særlig meget rap, når han er hjemme. I hans musiksamling er der både Bob Marley og Guns N’ Roses, men mest af alt lytter han til jazz og klassisk arabisk musik, som han er helt vild med. Det smitter alt sammen af på hans egen musikstil.

“Der er mange producere, der siger, at de godt kan høre, at jeg er fra Mellemøsten. Det ligger nok i blodet,” siger han.

Træt af stive integrationsprojekter
En anden ting, der undrer Abu Malek er, at

han altid skal slå på integration, når han søger penge til sine musikprojekter.

“Det er irriterende, at musikken altid skal sættes ind i en integrationskasse, hvis man skal have penge til det,” siger han. Det betyder nemlig, at der ofte er alle mulige stive regler og krav, som skal opfyldes, forklarer han.

“Det kan for eksempel være et krav, at musikken skal indspilles i Århus V, men hvorfor det? Hvis man skal have ungerne ud af ghettoen, så skal man jo ikke lægge et pladestudie i Gjellerup. Jeg arbejder også med danske rappere, men det kan man ikke få tilskud til. Det synes jeg er forkert. For mig er integration, at der ikke er forskel på folk, men at alle er lige. Man skal ikke særbehandle. Det er musik, det handler om. Så skal det ikke være politisk,” siger han. 🟢

8210 RAP DANCE CENTER
er et boligsocialt initiativ, som er søsat af Det Boligsociale Fællessekretariat i Århus – en sammenslutning af alle boligforeninger i Århus, som med midler fra boligforeningerne, Århus Kommune og Landsbyggefonden har iværksat en ekstraordinær indsats i de udsatte områder i Århus i perioden 2007-2012.

De første initiativer fra 8210 Rap Dance Center er en række rapskoler i områderne Rosenhøj, Bispehaven, Herredsvang og Toveshøj/Gjellerup. Professionelle rappere underviser unge mellem 10 og 16 i at skrive tekster, rappe, optræde og indspille. De unge kommer ud og optræder forskellige steder med deres sange, og de får de indspillede numre med hjem, så de kan spille dem for kammerater og familie.

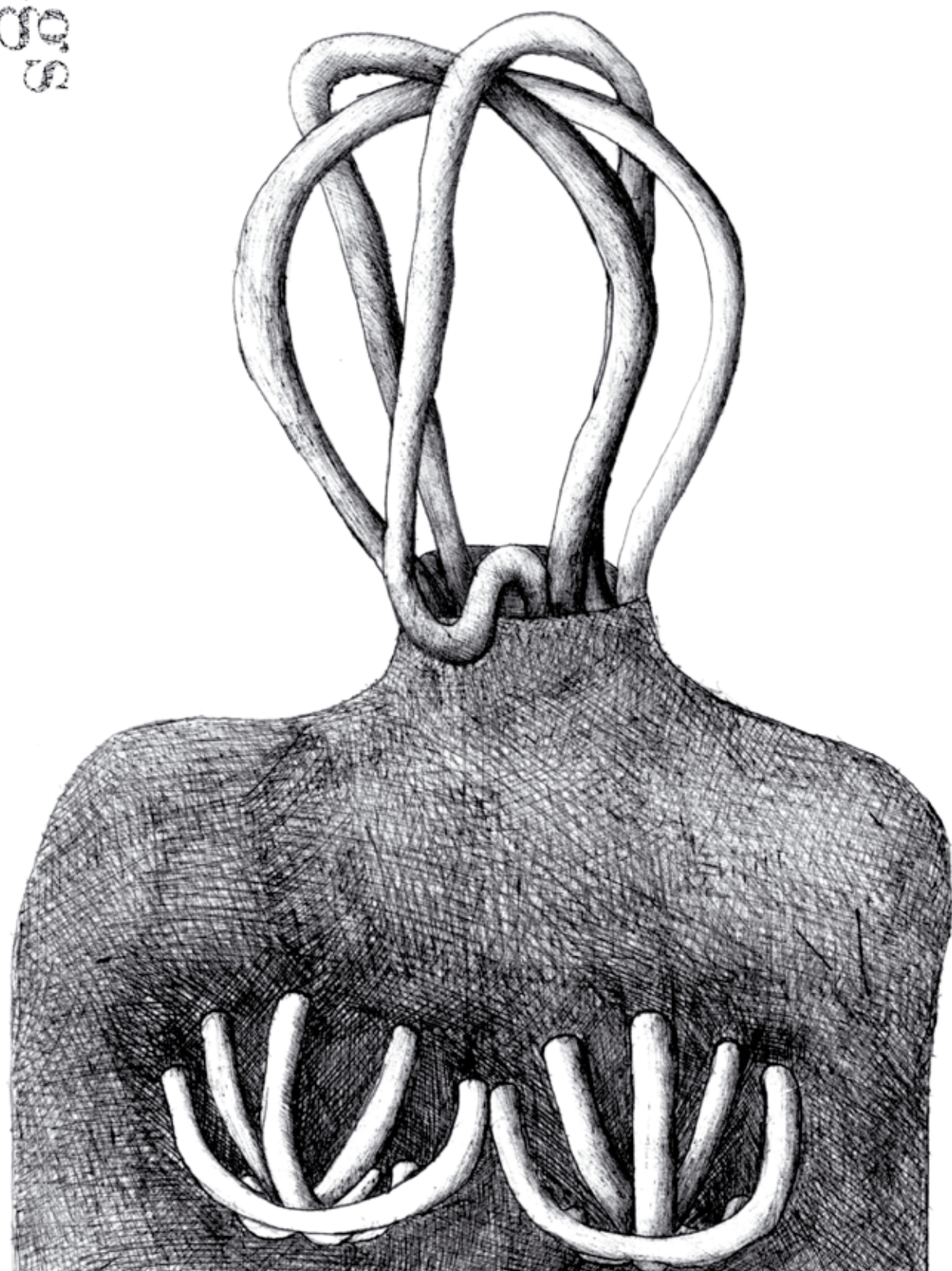
www.8210rapdance.dk

Mazen Ismail - www.myspace.com/mazenismail. Foto: Ahmed Eckhard Krausen

Feelings
Sentimientos
Følelser

ELINA CULLEN ● 'SENTIMIENTOS PARA COPENAGUE'

ANA MARIA GALMEZ ● 'REFLEKTION FRA EN KRIG'

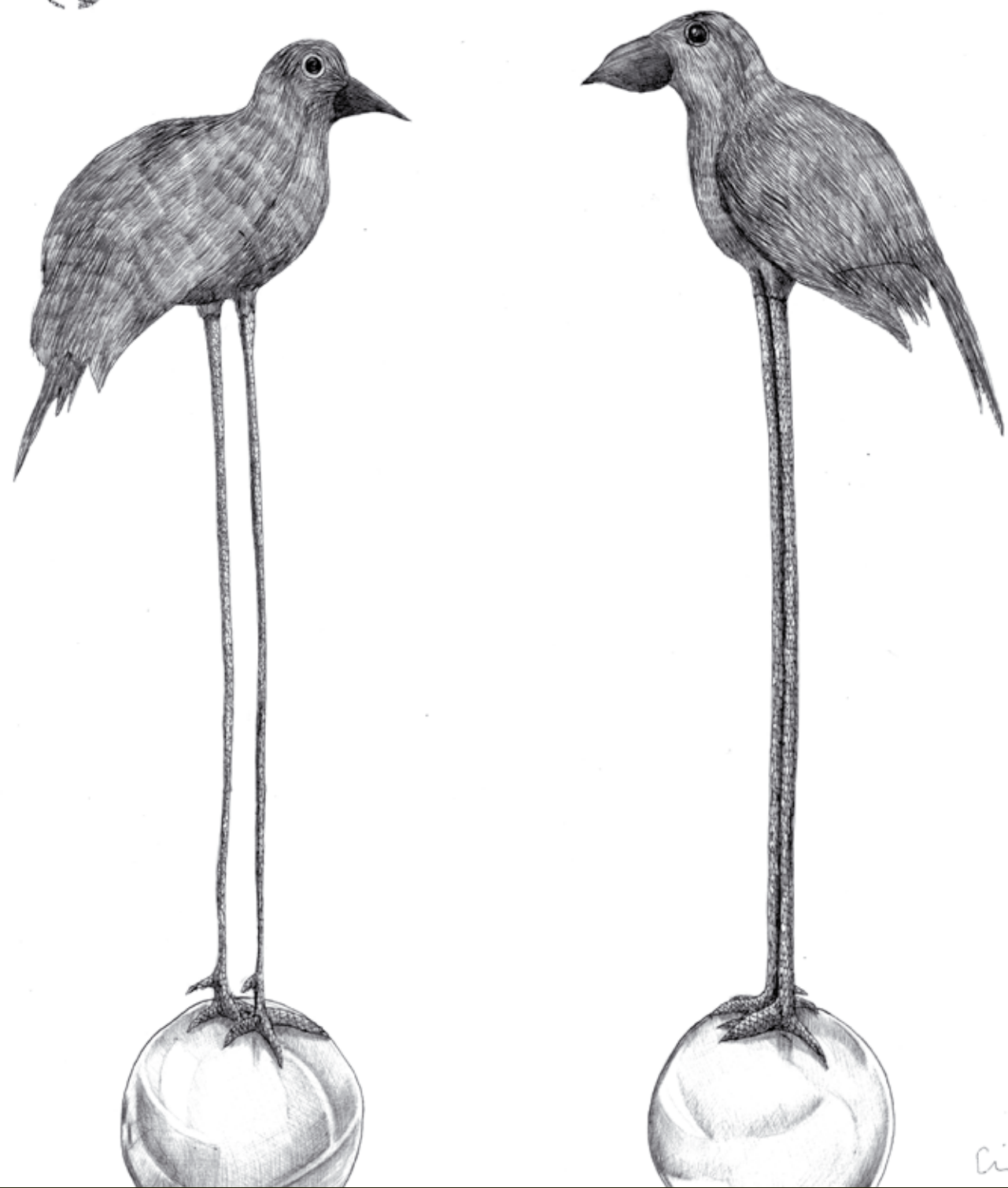

SUBHI SBAHI BIEHL ● 'FLAME RING'

EDUARDO SOZA ● 'DESIDRATACION DE LA TIERRA'

Couple Pareja Par

ELINA CULLEN • 'COUPLE'

AMIR ZAINORIN • 'ASKEPOT'

“DET HANDLER MERE OM LIGEVÆRD END OM INTEGRATION”

Interview med Mads Øvlisen, formand for Statens Kunstråd, der årligt fordeler over 323 millioner statskroner på at støtte kunstnere og kunstprojekter i Danmark.

HVILKE VISIONER HAR I I FORBINDELSE MED AT INDDRAGE DANSKE KUNSTNERE MED FORSKELLIGE KULTURELLE BAGGRUNDE PÅ DEN DANSKE KUNST- OG KULTURSCENE – OG HVAD GØR I FOR AT LEVE OP TIL DET I PRAKSIS?

Da de nye bestyrelsesmedlemmer startede i Statens Kunstråd, diskuterede vi Trevor Davies' rapport om, hvilken rolle anden kultur end dansk kunne spille. Trevor Davies anbefalede et helt kontor, der tager sig af støtte til kunstnere med en interkulturel baggrund, men det har vi slet ikke penge til. Trevor Davies mente, at vi snød os selv for en mulighed. Det er jeg enig i, så vi diskuterede længe mangfoldighed i kunsten – både i forhold til køn, seksualitet og etnicitet. Vi endte med at beslutte, at vi ikke vil bruge kunsten som integrationsværktøj, men støtte kunstnere og grupper, hvis de på samme niveau som danske fremfører deres egen kulturs værker, så de kan udfordre og berige den danske kunstscene.

Det er op til de forskellige udvalg at sørge for det, men vi synes ikke, at vi er kommet langt nok. Det drejer sig om at skabe kontakt helt ude i de kunstneriske miljøer, hvor vi ved, at der er et uudnyttet potentiale. Derfor har vi nu oprettet en interkulturel konsulentstilling, finansieret af Kunstrådet. Vi forventer, at Khaled Ramadan, som er blevet udvalgt til hvervet, vil komme rigtigt i gang i det nye år og skaffe os kontakt til disse miljøer, lette deres adgang til Kunstrådet og øge vor forståelse af deres situation.

HVAD MENER DU MED, AT KUNSTEN IKKE SKAL VÆRE ET INTEGRATIONSVÆRKTØJ?

Det ville være et vildspor for os, men det er fint, hvis andre bruger kunsten sådan. Vores

opgave i Kunstrådet er at fremme udviklingen af kunst i Danmark. Vi arbejder for kunsten som kunst og erkendelsesmulighed. Der er så mange andre steder, hvor folk kan få uddelt penge af sociale hensyn, men vi har så få penge, at vi ikke også kan arbejde for integration. Risikoen ved at bruge kunsten som

“Hvis vi skal yde særbehandling, skal det være i form af en hjælp til at skrive ansøgninger for dem, der ikke behersker det danske sprog eller sørge for, at det er lettere at få kontakt til os. Kun undtagelsesvis skal vi slække på kvaliteten.”

Mads Øvlisen

integrationsværktøj kan desuden være, at man udligner forskellene i stedet for at lade dem spille mod hinanden.

HVOR MANGE AF DE ANSØGNINGER, SOM I FÅR, KOMMER FRA KUNSTNERE MED INTERKULTUREL BAGGRUND OG HVOR MANGE AF DEM FÅR STØTTE?

Vi fører ikke statistik over det, men mit indtryk er, at det er meget beskedent. Det er ikke fordi vi siger nej til stribevis af ansøgninger. Tværtimod synes vi, at der er alt for få, når vi ved, at der sker mange ting af høj kvalitet rundt omkring. Problemet er, at det foregår i paralleluniverser, hvor Hr. og Fru

Danmark ikke kommer, og hvor der ikke er tradition for at søge midler til at dygtiggøre sig.

HVILKE BARRIERER OPLEVER I, AT DER ER FOR I HØJERE GRAD AT FÅ INDDRAGET KUNSTNERE MED IKKE-DANSKSPROGET ELLER INTERKULTUREL BAGGRUND I DET DANSKE KUNSTLIV?

Vi har talt med mange forskellige – blandt andet i kommunerne – om, hvilke barrierer, der kan være i forhold til at søge penge hos os. Nogle grunde er ret banale, som for eksempel hvilket sprog, vi betjener os af. Der har vi fundet ud af, at det ikke er nok med dansk og engelsk, som det er nu. Der kan også være nogle kulturelle problemer. En del er flygtet fra lande, hvor kunstnere forfølges for at kritisere staten. Derfor kan det være svært at forestille sig, at man kan være uafhængig og kritisk mod staten og samtidig finansieret af den. Der er en masse forestillinger, som skal overvindes.

HVILKE OVERVEJELSER GØR I JER I FORHOLD TIL VÆGTNINGEN AF KVALITET OG SIKRINGEN AF MANGFOLDIGHED?

Kvalitet er et vanskeligt begreb at definere, fordi det er afhængigt af tid, kunstform og også indeholder et subjektivt element. Først og fremmest lægger vi vægt på den faglige bedømmelse, som der sker i de forskellige udvalg. Der sidder aktive kunstnere, hvis vurderinger af kvalitet vi lader råde. Det er klart, at det er vanskeligere at vurdere kvalitet i en kulturel sammenhæng, som ikke er ens egen. Derfor er det også vigtigt at have adgang til de forskellige miljøer, som vi håber på, at den nye konsulent kan give os. Det er desuden vigtigt for os at fremelske alternativ kunst, så vi bliver også nødt til at tage

nogle chancer for at få det til at springe frem uden for de lukkede miljøer.

HVAD MENER DU OM POSITIV SÆRBEHANDLING?

Det har vi talt meget om. Det kan være nødvendigt en gang imellem, men vi skal holde fast i kvaliteten og professionalismen. Hvis vi skal yde særbehandling, skal det for eksempel være i form af en hjælp til at skrive ansøgninger for dem, der ikke behersker det danske sprog eller sørge for, at det er lettere at få kontakt til os. Kun undtagelsesvis skal vi slække på kvaliteten. Vi har så få midler, så vi er nødt til at være strenge. Vi vil gerne støtte eksperimenter, men så kigger vi efter kvaliteten i eksperimentet.

HVORFOR MENER DU, AT DET ER VIGTIGT AT HAVE EN MANGFOLDIG KUNST- OG KULTURSCENE?

Når Danmark nu består af så mange forskellige kulturer, ville det være lidt af en arrogance ikke at prøve at skaffe dem taletid. Jeg kan godt lide den tanke, som mange har i USA, hvor man både kan være amerikaner og noget andet samtidig. De bevarer en kulturel identitet og stolthed samtidig med, at de bidrager til samfundsudviklingen. Alle skal ikke være ens. Tværtimod, så mener jeg, at diversiteten beriger.

Det er vigtigt for mig, at mangfoldighed i samfundsdebat ikke kun bliver reduceret til en diskussion om kontanthjælp og 24-års-regel. Der kan kunsten være med til at gøre os rigere og sparke til vores vanetænkning. Kunstens væsentligste rolle er at sørge for erkendelse og refleksion hos den enkelte, men også holde samfundet i gang. Kunsten er en af de vigtigste fornyere for et samfund. God kunst er kunst, der påvirker dig. Den

kan ændre din opfattelse af virkeligheden. Derfor kan kunstudtryk, der kommer fra en anden kultur end majoritetens, være med til at ændre en stereotyp opfattelse af virkeligheden. Hvis bare kunsten får én til at standse et øjeblik, kan det være det lille nålestik, som for eksempel kan ændre ens opfattelse af, hvordan mennesker lever sammen. Derfor er det væsentligt med et stærkt kunstnerisk indtryk fra mange forskellige grupperinger. Jeg synes, at det handler mere om ligeværd end om integration.

HVAD MENER DU, AT DER SKAL TIL FOR AT SKABE BEDRE FORHOLD FOR KUNSTNERE MED INTERKULTUREL BAGGRUND I DANMARK?

Der skal skabes større synlighed omkring dem. Det er ikke noget, som Staten kan gøre alene. Det skal være et samarbejde. Hvis ikke man som dansker med en interkulturel baggrund er særlig stolt af sin baggrund, har man nok ikke lyst til at vise den frem for alle - tværtimod vil man måske hellere glemme alt det bøv, der kan være på grund af det. Men det er vigtigt, at de lukkede miljøer bliver åbnet, så kunsten kommer ud til et større publikum. Derfor er et af vores indsatsområder formidling. ●

STATENS KUNSTRÅD
Statens Kunstråd lavede i 2007 en handlingsplan for, hvordan rådet vil fremme udviklingen af kunsten i Danmark og dansk kunst i udlandet i perioden 2007-2011 og prioritere de 323 millioner kroner, som Kunstrådet samlet råder over årligt. Her besluttede rådet blandt andet at sætte fokus på kunst og globalisering som ét af fire overordnede indsatsområder.

Kunststyrelsen, som er sekretariat for Statens Kunstråd, ansatte i august 2009 en interkulturel konsulent, som skal hjælpe rådet med at sætte fokus på mangfoldighed og fremme interkulturelle projekter og prioriteringer inden for rådets fire fagområder – billedkunst, litteratur, musik og scenekunst. Den nye konsulent er Ph.d. Khaled D. Ramadan, som er kunstner, kunsthistoriker og kurator.

Trevor Davies rapport hedder 'Kulturel mangfoldighed set i forhold til Kunstrådet' og kan læses på WWW.KUNSTSTYRELSEN.DK Se også: WWW.KUNST.DK/STATENS-KUNSTRAAD

I 2009
● Musikcafeen i Århus modtog 1.050.000 kroner i støtte til at arrangere ti koncerter under titlen [REAL] med kunstnere med interkulturel baggrund i løbet af 2009. Deltagerne har haft forskellige kulturelle baggrunde.
● Gentofte Kommune modtog 10.500 kroner til et projekt med titlen 'Flerkulturelt kunstnerisk billedforløb'

I 2008
● Genreforeningen World Music Denmark modtog 1,8 millioner kroner i støtte til drift og aktiviteter.
● Musikmagasinet Cultures modtog 150.000 kroner i støtte.
● Copenhagen Reggaeton Festival 2008 modtog 50.000 kroner i støtte.
● Indisk Musikforening modtog 12.000 kroner i støtte til afholdelsen af fire koncerter.

“VI LEVER I ET MULTIETNISK DANMARK, DER SIMPELTEN SKRIGER EFTER, AT KULTURINSTITUTIONER OG SKABENDE KUNSTNERE FORHOLDER SIG TIL DET SAMFUND, DE ER EN DEL AF.”

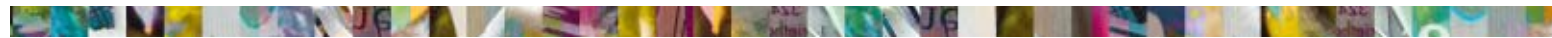
Pia Marcussen, KUNSTNERISK LEDER, DRAMATIKER OG INSTRUKTØR PÅ OPGANG2

Billedkunstneren Mahmoud Alibadi skaber furore med sine malerier, som ikke må udstilles, da der er 'Integrationsdag' på Frederiksberg Rådhus i juni 2009. Foto: Mik Aidt

“FOR AT FÅ MANGFOLDIGHED I SIT PERSONALE KAN MAN LEDE EFTER EN BESTEMT TYPE, MEN DET BETYDER IKKE AT ALLE DER KOMMER IND AD DØREN OG PASSER TIL DEN TYPE, PASSER TIL PROJEKTET. DET KAN VÆRE NØDVENDIGT MED TYPECASTING I EN MELLEMFASE, MEN DERFRA MÅ MAN GÅ FRA AT SE PÅ TYPEN TIL AT SE PÅ PERSONEN MED VEDKOMMENDES SPECIFIKKE PERSONLIGE KVALIFIKATIONER.”

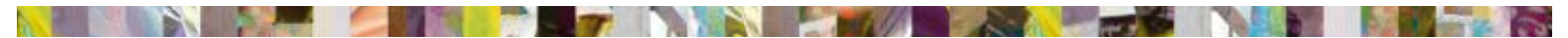
Jette Sandahl, DIREKTØR PÅ KØBENHAVNS BYMUSEUM

Litteratur- og lyrikoplæsning på Frederiksberg Rådhus i 2009. Foto: Mik Aidt

“MAN MÅ BETRAGTE KUNSTEN PÅ LIGE FOD. MAN SKAL IKKE NØDVENDIGVIS LEDE EFTER EN IRANSK VINKEL, FORDI KUNSTNEREN HAR EN IRANSK BAGGRUND.”

Marianne Madsen, KULTURKONSULENT

Prisvindende koraspiller Dawda Jobarteh voksede op i en griotfamilie i Gambia og flyttede til Danmark i 1999. Foto: Jacob Crawford

“DER ER UTROLIGE MULIGHEDER I DANMARKS NYE, MANGFOLDIGT SAMMENSATTE VIRKELIGHED”

Chadi Abdul-Karim og Jesper Brun-Jensen i Opgang2 Turnéteaters forestilling 'Danish Dynamite'. Den erklærede målsætning for turnéteater-initiativet er at skabe scenekunst, som når hele Danmarks befolkning uanset alder, bopæl og etnisk oprindelse.

Siden 2001 har de skabt 14 forskellige forestillinger, skrevet og instrueret af Pia Marcussen, der tilsammen er blevet opført mere end 1.000 gange og set af over 220.000 mennesker. Foto: Maj Carboni

Historier fra samfundets kant bliver til professionelt teater. Med en mangfoldighed i skuespillere og livshistorier møder Opgang2 Turnéteater teater-uvant publikum, hvor det er. Scenen rykker rundt til gymnastiksale, kantiner, biblioteker, fængsler og kirker for at gøre op med folks stereotype forestillinger om “de andre” og nedbryde mentale barrierer om, at teater ikke har noget med dem at gøre.

Det er nat. En gammel mand flakker søvnløs rundt i byen, fordi han har taget sit livs sværeste beslutning. Et andet sted i byen løber en ung mand af sted, væk fra sit bryllup.

I forestillingen *Danish Dynamite* mødes de to tilfældigt, fordi den 25-årige Wassim hjælper den pensionerede lærer, Aksel, da han falder og slår hovedet. Der er misforståelser og gensidige beskyldninger i luften, da de to fra forskellige kulturer og generationer bliver konfronteret med hinandens længsler, drømme og fordomme denne nat.

De står begge ved en skillevej i livet, og det viser sig, at de måske ikke er helt så forskellige, som de selv tror.

I teatersalen på en skole i Skanderborg er eleverne skiftevis helt stille, så kommer de med pludselige kommentarer og bryder så ud i højlydt latter - somme tider på de mest sørgelige tidspunkter. Det er ikke alle i salen, der er vant til at komme i teatret, men stykket gør tydeligvis indtryk på både lærere, teenagepiger med mobiltelefoner og de seje drenge bagerst i salen. Og det er netop formålet med Opgang2s turnéteater.

Forholder sig til den mangfoldige virkelighed

“Vi vil sætte tanker i gang, bygge bro mellem mennesker og blande os i verden. Vi lever i et multietnisk Danmark, der simpelthen skriger efter, at kulturinstitutioner og skabende kunstnere forholder sig til det samfund, de er en del af. Derfor har vi åbnet dørene for de konflikter, dramaer og utrolige muligheder, der er i Danmarks nye, mangfoldigt sammensatte virkelighed. Dette gælder i forestillingernes indhold, i deres form, i de medvirken- des etnicitet, i forestillingernes tematik og ikke mindst i forhold til publikum,” siger Pia Marcussen, der er kunstnerisk leder, dramatik og instruktør på teatret.

De vigtige historier må ud

Opgang2 startede i 1972 som ungdomsteater, hvor forestillingerne handlede om de unges livshistorier, som blev lavet om til drama. De første mange år var Opgang2 en platform for punks, BZere og rodløse unge, fortrinsvis med dansk etnicitet. Hen imod midten af

“Hvis man vil have fat i nye publikumsgrupper, skal man virkelig ville det og arbejde på det hele tiden. Hvis man mener, at teatret skal forandre, så er det måske først og fremmest en selv, der skal forandres.”

Pia Marcussen

1990erne, hvor Danmark blev mere og mere multietnisk, hvilket også afspejledes i publikumssammensætningen, besluttede Pia og Søren Marcussen, leder og stifter af Opgang2, at gøre en særlig indsats for at få unge med indvandrerbaggrund til at træde op på den lille intimszene i hjertet af Århus. Mange tiltag blev gjort, og det var en proces, der

strakte sig over flere år. Men det var den direkte og vedholdende kontakt med de unge i deres eget miljø i blandt andet Gjellerup og Bispehaven - to af Århus' såkaldte ghettos - der var medvirkende til at skabe den tillid, der skal til for, at folk tør flytte sig fra det vante og ind til det ukendte: At optræde på en scene i midtbyen.

I 2001 besluttede Pia og Søren Marcussen at danne en professionel trup.

“Vi kom frem til den erkendelse, at det er brændende nødvendigt at fortælle gode historier om de eksistenser, der er gemt eller glemt i samfundets udkant og få dem ud til det publikum, som ikke normalt kommer i teatret,” fortæller Pia Marcussen.

Optræder hvor folk er

For at få fat i det teater-uvante publikum, tager Opgang2 Turnéteater ud for at møde folk, hvor de er. I de syv år, hvor Chadi Abdul-Karim har været fast mand i skuespillertruppen, har han optrådt for alle samfundsklasser- og grupper på så forskellige steder som i gymnastiksale, politiske årsmøder, plejehjem, kantiner, asylcentre, biblioteker, uddannelsesinstitutioner, i kirker og i fængsler.

“Vi skal ud og møde så mange forskellige mennesker som overhovedet muligt - og gerne under samme tag. Det er ikke nok at lave en forestilling med hip hop og så regne med, at de kommer til os,” siger Pia Marcussen. I løbet af de syv år, hvor turnéteatret har eksisteret har de skabt 14 forestillinger, og har i gennemsnit været ude hver tredje dag og optræde et eller andet sted i Danmark.

Kan identificere sig med historierne

Samtidig er forestillingerne skrevet med det formål, at også nye typer af publikum kan identificere sig med temaerne, konflikterne, figurerne og sproget.

“Som dramatiker bliver jeg nødt til at forholde mig til samfundet, som det ser ud i dag. Derfor tager forestillingerne udgangspunkt i dem vi møder på gaden, ser i medierne, og er bange for. Det er mennesker som føler sig fremmede over for hinanden. På den måde oplever vores publikum, at kunsten griber ind i hverdagen - lige dér hvor man er, og at kunsten kan gribes og begribes,” siger Pia Marcussen. Identifikationen lykkes så godt, at Pia ofte får kommentarer som “hvor kender du min bror fra?”.

Også Chadi Abdul-Karim kan genkende ting fra sit eget liv i forestillingerne. Da han startede i teatret var han for eksempel ligesom Wassim i *Danish Dynamite*, sammen med en pige, som han ikke havde det godt med. Chadi drømte - ligesom sin figur - om at lave film og teater, men det ville hans familie ikke acceptere.

“Min mor synes, at det at være skuespiller, er lidt det samme som at være klovn og så helst, at jeg var blevet ingeniør eller læge,” fortæller han.

Gør indtryk på publikum

Chadi Abdul-Karim oplever også, at forestillingerne gør et stort indtryk på publikum.

“Jeg føler helt klart, at vi rammer noget i folk, som sætter nogle tanker i gang,” siger han.

Ofte kommer publikum over for at snakke med Chadi efter forestillingen. En dag kom der for eksempel en pedel over for at sige til ham, at han som regel kun så udlændinge som problemer, men nu kunne han godt se, at man ikke kunne dømme dem så let. Efter en forestilling i et fængsel splejsede fangerne selv til endnu en forestilling, fordi de gerne ville have, at deres familier også så stykket.

Skuespillerne som rollemodeller

Chadi startede selv på ungdomsscenen, men

da turnéteatret var på udgik efter nye skuespillere blev han ringet op for at høre om han kunne være interesseret.

“Det kan være svært at få arabere til at stå på en scene, men jeg rappede i forvejen, så for mig var der ikke den store forskel,” siger han. Chadi har aldrig taget en uddannelse som skuespiller, men har udviklet sit talent i de mange forestillinger, som han har medvirket i gennem syv år. Opgang2 har helt bevidst samlet en mangfoldig skuespiltrup, der har den udstråling af troværdighed, der skal til for at fange et så bredt publikum, som de står overfor i alle dele af Danmark.

“Vi er meget opmærksomme på, at såvel forestillingernes figurer som skuespillerne præsenterer rollemodeller og moraler, der udfordrer dem/os- tankemønstre og offer-selvforståelser,” siger Pia Marcussen.

Kræver hårdt benarbejde

Pia Marcussen undrer sig over, at teatret i dagens Danmark er så ekskluderende, som det er.

“Når jeg selv går i teatret, ser jeg ikke mange af dem, som ville have brug for at komme ind og få den oplevelse. Dem der sidder i salen er os, der i forvejen er stopfodret med kunst og kultur,” siger hun. Selvom mange kulturinstitutioner har store intentioner i forhold til at nå et større publikum, oplever Pia Marcussen ikke, at der rigtig sker noget. Hun mener, at grunden til at det er lykkes for Opgang2, er mange års insisteren og hårdt benarbejde.

“Hvis man vil have fat i nye publikumsgrupper, skal man virkelig ville det og arbejde på det hele tiden. Hver dag skal man samle op på sine erfaringer, holde sit netværk ved lige og sørge for nye tiltag. Hvis man mener, at teatret skal forandre, så er det måske først og fremmest en selv, der skal forandres,” siger Pia Marcussen. 🍌

OPGANG2 TURNÉTEATER

Opgang2 Turnéteater er et professionelt turnéteater, der skaber debatforestillinger for unge og voksne i hele landet om det mangfoldige Danmarks udfordringer.

Teatret blev etableret i 2001 og er siden blevet et af Danmarks mest turnerende. Siden 2001 har turnéteatret spillet en forestilling hver tredje dag – primært uden for traditionelle teaterrum, hvor danskere har deres daglige gang.

Opgang2 Turnéteaters forestillinger lægger op til debat og dialog om etnisk og kulturel forskellighed og udfordrer fordomme og tabuer – med lige dele humor og alvor.

WWW.OPGANG2.DK/TURNETEATER

SKRÆDDERSYET FOREDRAG

Teater2 tilbyder foredrag om interkultur og demokrati med den overraskende og kontroversielle foredragsholder Bilal Abdallah.

Foredraget kan skræddersys efter behov og ønsker til tema og længde.

Booking og information: Tlf 8613 2505

CHADI ABDUL-KARIM

Spiller Wassim i *Danish Dynamite* og har været fast skuespiller ved Opgang2 Turnéteater siden 2002. Han fungerer desuden som debattør og foredragsholder om teater og integration. Derudover har Abdul-Karim været arrangør på to succesfulde musikalske arrangementer i Århus-bydelen Gjellerup.

Chadi Abdul Karim er selv opvokset i Gjellerup, forældrene er palæstinensiske flygtninge og han betegner sig selv som muslim. Han udgav sin første plade i 1997. På det tidspunkt udgjorde han den ene halvdel af rapduoen Alzheimer Klinikken sammen med barndomsvennen Liam O’Conner (L.O.C.). Pladen hed ‘Første træk’ og bestod af syv numre med gæsteoptræden fra blandt andet Jokeren og U&O.

“MIN MOR SYNES, AT DET AT VÆRE SKUESPILLER ER LIDT DET SAMME SOM AT VÆRE KLOVN. HUN SÅ HELST, AT JEG VAR BLEVET INGENIØR ELLER LÆGE...”

Chadi Abdul-Karim, SKUESPILLER I OPGANG2 TURNÉTEATER

Chadi Abdul-Karim: “Når jeg optræder, kan jeg høre, at jeg er med til at give mange mennesker en god oplevelse, noget at tænke på og grine af. Så sover jeg godt om natten.” Foto: Maj Carboni

“Derhjemme var det begrænset, hvad jeg måtte, så jeg sad stort set altid på mit værelse og lyttede til orientalsk musik. Og så begyndte jeg at spille darbuka,” fortæller Simona Abdallah, der som seks-årig kom til Danmark som flygtning fra Libanon og som 12-årig flyttede med sine forældre til Gjellerup i Århus. Det er ret usædvanligt, at piger fra Mellemøsten spiller tromme. Simona skønner selv, at hun er den eneste palæstinensiske kvinde i Skandinavien, der er professionel percussionist - hvis ikke i hele verden. Hendes vej dertil har heller ikke været let.

Frygt for familiens ry stoppede karriere

Simona har absolut musikgehør og blev hurtigt så god til at spille, at hun blev populær at invitere til de kvindelige polterabender i området. Men en dag ringede en fremmed kvinde hjem til moren for at høre om hun kunne tage Simona med til en kvindefest, så hun kunne spille for gæsterne. Det var dråben.

“Det kunne til nød gå, da du var en lille pige, men nu er du en ung kvinde. Min datter skal ikke være kendt som *pigen med trommen*. Folk

snakker. Det er en skam,” sagde moren og satte dermed en stopper for Simonas optræden.

Men Simona blev ved med at spille darbuka på sit værelse og i den lokale pigeclub og blev stadig bedre. Det var dog først, da hun flyttede til København efter en skilsmisse, at hun begyndte at optræde offentligt. Hun kontaktede selv Henrik Goldsmidt fra Middle East Peace Orchestra, som inkluderede Simona i orkestret efter at have hørt hendes spil. Pludselig skulle hun optræde for Dronningen og til store udsolgte koncerter.

Støtte og motivation

En dag blev Simona Abdallah ringet op af Anette Bellaoui fra den nydannede organisation Missing Voices, som skulle vise sig at give Simonas karriere endnu et skub. Nu har hun netop på turné med gruppen af kvindelige muslimske musikere i både Danmark, Holland og England og er i gang med at lave sit første album.

“Det har været en kæmpe støtte. Personerne bag Missing Voices har en masse kontakter i den professionelle musikverden, som kan hjælpe

“GIV DEM TROEN PÅ,
 AT DET KAN LADE SIG GØRE”

Som ung pige fik Simona Abdallah besked på at lægge sin tromme på hylden.

Hendes optræden til kvindefester kunne sætte familiens ry i Gjellerup på spil.

Simona spillede videre, men det var først da hun flyttede til København, at

hun kunne begynde at optræde offentligt. Nu spiller hun i Middle East Peace

Orchestra og har med støtte fra Missing Voices sit første album på vej.

med både det juridiske og det praktiske. Og så er det fedt at komme rundt om i verden til forskellige arrangementer og workshops. Det giver erfaring og motivation til at fortsætte. Det er dejligt, at der for en gangs skyld er nogen, der vil gøre det let for mig, for ellers er jeg bestemt ikke kommet let til det sted, hvor jeg er i dag,” siger hun.

Accept fra faren

Da Simona, som en del af turnéen med Missing Voices, skulle optræde i Århus, ringede hun til sine forældre for at høre om de ville komme for at støtte hende.

“De ved godt, at jeg spiller, men har aldrig set mig optræde på et professionelt plan og ved ikke, at jeg har spillet til store koncerter,” siger hun. Moren ville ikke, men faren og to af hendes søskende kom til koncerten.

“Jeg har aldrig været så nervøs som før den koncert, fordi min far skulle komme. Da jeg så, at han dansede til musikken og tog billeder af mig, blev jeg meget rørt. Han strålede af stolthed. Nu har jeg fået den accept, der gør, at jeg ikke tænker så meget over min families

reaktion mere og kan give mig fuldt ud i min karriere,” siger Simona.

Brug for rollemodeller

Samtidig med, at blandt andet Missing Voices har hjulpet Simona Abdallah med at få fart i karrieren, er hun også glad for, at hun gennem projektet har lejlighed til at hjælpe andre kvindelige musikere med interkulturel baggrund gennem for eksempel foredrag og workshops.

“Det er kulturelle barrierer, der gør at mange kvinder med indvandrerbaggrund ikke optræder med deres musik, fordi det ikke anses som pænt at vise sig frem på den måde. Derfor er det vigtigt, at de kan se kvinder med den samme baggrund, der kan give dem troen på, at det kan lade sig gøre. Der er brug for rollemodeller,” siger hun. Simona Abdallah har selv planer om at hjælpe endnu flere kvindelige musikere på vej gennem sin virksomhed som life- og businesscoach, som hun kører ved siden af sin musikkarriere.

Åbenhed hos de nye generationer

Selvom Missing Voices i øjeblikket er målrettet muslimske kvinder, så

Simona Abdallah. Foto: Tue Fiig, www.tuefiig.dk

Simona Abdallah gerne, at det handlede mere om kulturel baggrund end om religion.

“Kristne fra de arabiske lande og katolikker kan også opleve forhindringer på grund af den kulturelle tankegang. Aller helst ser jeg mig selv som kunstner med arabisk baggrund. Jeg synes ikke, at der er grund til at rode rundt i folks religion. Religion er en privat sag mellem dig og Gud, som man ikke reklamerer med. Man spørger jo ikke en dansk musiker, om hun er kristen, eller hvordan det er at være kristen musiker,” siger hun. Når Simona optræder, oplever hun, at der er stor forskel på de forskellige generationers reaktion.

“Gudske lov kan jeg kan se, at det bliver mere normalt at lytte til kvindelige musikere. Mange fra den ældre generation ser stadig skævt til det, men de unge kvinder danser bare rundt og synes, at det er fedt,” fortæller hun.

Kultur møde gennem musikken

I øjeblikket arbejder Simona på et album, hvor hun vil mixe arabisk musik med house- og funk-rytmer, hip hop og musik fra andre lande.

“Jeg vil prøve at mixe så meget sammen som muligt. Jeg er jo selv opvokset i Europa og føler, at jeg er en del af mange forskellige kulturer. Derfor giver det god mening for mig at tage de gode ting fra de forskellige kulturer og sammensætte det til min egen personlige stil frem for kun at være arabisk eller kun dansk,” siger hun. På et mere overordnet plan mener Simona Abdallah også, at kultur møder i musikken kan føre til kultur møder mellem mennesker, og det ligger hendes hjerte nært.

“Når man blander musikgenrer er det ligesom, at man mødes et sted. Så kan alle fra forskellige dele af verden føle sig hjemme og mødes til de samme koncerter. På den måde kan musikken være en form for brobygger mellem forskellige kulturer,” siger hun. 🍷

LINKS

WWW.COACHINGBYSIMONA.COM

WWW.MYSPACE.COM/ORIANTALDRUMMER

WWW.FACEBOOK.COM/SIMONAABDALLAH

– med link til musikvideoer, blog, med mere

Simona Abdallah: “Jeg har altid været fascineret af, at så lille en tromme kan have så mange forskellige toner.

Den er lille, men den kan en masse ting – lidt lige som mig,” forklarer hun og bryder med

det samme ud i en lang genert latter. Foto: Tue Fiig, www.tuefiig.dk

“DER ER MANGE FORESTILLINGER OM, HVORDAN MUSLIMSKE KVINDER ER OG BØR VÆRE, OG HVIS MAN ALTID FÅR AT VIDE, AT MAN IKKE ER SÅ MEGET VÆRD, SÅ ENDER MAN MED SELV AT TRO PÅ DET. DERFOR SKAL VI GIVE EN HÅND MED, SÅ DER ER OVERSKUD TIL AT GØRE OPRØR.”

Annette Bellaoui, INITIATIVTAGER TIL MISSING VOICES

“Hvis familien opfordrer kvinderne til at studere, er det jura eller medicin – i hvert fald ikke musik,”

siger Annette Bellaoui, der har startet Missing Voices i Danmark. Foto: Maj Carboni

“Der er mange forestillinger om, hvordan muslimske kvinder er og bør være, og hvis man altid får at vide, at man ikke er så meget værd, så ender man med selv at tro på det. Derfor skal vi give en hånd med, så der er overskud til at gøre oprør,” siger Annette Bellaoui, der selv er konvertit. Hun står bag initiativet Missing Voices, der har til formål at fremme kvindelige muslimske musikere. Det er nemlig en gruppe, der har det specielt svært, mener Annette.

“Tidligere var det sådan i Danmark, at kvinder, der var skuespillere, dansere eller musikere ikke blev regnet for noget. Det var kun lige skridtet over at være prostitueret. Sådan er holdningen stadigvæk mange steder i Mellemøsten og i de muslimske miljøer i

Europa,” siger hun. Samtidig med, at de kvindelige musikere skal kæmpe med familien, mangler de også netværk blandt kolleger, spillesteder og pladeproducenter, der skal til for at skabe sig en professionel karriere, mener Bellaoui.

Internationalt projekt

I 2007 mødte Annette Bellaoui to muslimske kvinder fra henholdsvis Holland og England, der ligesom hende drømte om at gøre noget ved problemstillingen. De slog kræfterne sammen og dannede året efter Missing Voices, der arbejder for at opmuntre de tavse stemmer fra verdensmusikscenen til at komme frem. Konkret har de foreløbigt stået for en turné i Danmark, Holland og England, hvor seks meget forskellige kvindelige muslimske musikere giver koncerter og afholder workshops for andre kvindelige musikere.

“Vi vil skabe nogle rollemodeller, der kan opmuntre andre til at gøre noget,” siger Annette Bellaoui.

Musikerne blomstrer

8. marts 2009 optrådte de seks musikere fra Missing Voices på Rådhuset i København. For en af dem var det første gang nogensinde, at hun optrådte for et blandet publikum.

“Hun har arbejdet med musik siden hun var seks år, men før koncerten græd hun af skræk. Til vores tredje blandede koncert var hun helt anderledes selvsikker. Hun ejede hele scenen og lavede sjov med publikum,” fortæller Annette Bellaoui. Det er også en del af formålet med Missing Voices, at musikerne

selv udvikler sig både musikalsk og menneskeligt. Og det har de gjort.

“Det er helt forbløffende at se, hvordan de er blomstret under vores turné,” siger hun.

Koncerter uden mænd og alkohol

For både at komme musikerne i møde og tiltrække muslimske kvinder blandt publikum, har Missing Voices også lavet koncerter, hvor der hverken var mænd eller alkohol.

“Det er unge muslimske kvinder mellem 18 og 25 år, der er vores hovedmålgruppe, for de er de letteste at påvirke og de næste mødre. Dem kunne vi tiltrække flere af til *ladies-only*-arrangementer, for så bliver det ikke anset for ligeså syndigt at komme,” siger hun. Til koncerterne var der dog ikke kun muslimske kvinder, men også unge hollændere, mid-

aldrende kvinder og bedstemødre med deres børnebørn. Generelt har koncerterne tiltrukket et bredt publikum, og flere af stederne er der kommet flere, end der var plads til.

“Både publikum og kunsterne er der. Det er bare at sætte dem sammen,” siger Annette Bellaoui. Hun og de andre i gruppen bliver jævnligt kontaktet af nye musikere, der vil være med, eller koncertarrangører og spillesteder, der inviterer dem.

Kvaliteten skal være i top

Det har været vigtigt for Missing Voices, at den musikalske kvalitet skal være helt i top, når musikerne udvælges.

“For at blive taget seriøst skal vi præsentere musikere, der både er dygtige og kan fange publikum, ellers har vi tabt på forhånd,” si-

ger Annette Bellaoui. Nogle musikere bliver udvalgt til at optræde, mens andre kan blive en del af et træningsprogram, hvor musikere med potentiale kan få mulighed for at udvikle sig, danne netværk og komme frem.

“Vi tager nogle lange snakke med folk, for at sikre os, at de ikke bare tror, at de skal være rige og berømte, men er klar over, at det er hårdt arbejde. De skal være parate til besværlighederne, der kommer, kunne samarbejde, lære fra sig, og så videre,” siger Annette Bellaoui. Hun mener, at det er vigtigt, at man sætter krav til de muslimske kvinder, ligesom til alle andre musikere.

“Der er rigtig mange, som i den bedste mening er ekstra hensynsfulde, når det handler om muslimske kvinder, men det er næsten forkrøblende. Vi kan godt tåle at blive stillet

“VI GIVER EN HÅND
MED, SÅ DER ER
OVERSKUD TIL
AT GØRE OPRØR”

Kvindelige muslimske musikere stoppes af fordomme. Missing Voices vil sparke til forestillingerne om muslimske kvinder og skabe rollemodeller, der kan opmuntre andre til at gå efter en karriere inden for musik.

Shohreh Sharzad fra Missing Voices. Foto: Maya Mosberg

til regnskab. Vi er hverken hjælpeløse eller sarte blomster,” siger hun.

Vil være mainstream

Selvom Missing Voices er målrettet kvindelige muslimske musikere, vil de på sigt arbejde på at blive en del af mainstream i kulturudbuddet og ikke et afgrænset eksotisk indslag. Dels på grund af den musikalske kvalitet, men også fordi, at det har en integrationsmæssig værdi, mener Annette Bellaoui.

“Vi piller ved fordommene om muslimske kvinder. Hvis man spørger folk om muslimske kvinders kultur, vil de fleste sige ‘mavedans’, men det er så smalt og har ikke ret meget med muslimske kvinder at gøre. Vi giver kvinderne mulighed for at optræde med det, de vil, på deres egne præmisser. Derudover tror jeg på,

at hvis en minoritet kan få præsenteret sin kunst og kultur for majoriteten og bliver anerkendt på det, så bliver vi mere ligeværdige,” siger hun. Derfor håber hun på, at de efterhånden vil få mere synlighed i medierne, så der også kommer en interesse fra både radio, tv og mainstream spillesteder, og så videre. “Jeg tror på, at der er et potentiale,” siger Annette.

Mangler penge og medieinteresse

Annette Bellaoui synes dog, at det er noget af en ørkenvandring at fange de danske mediers interesse for andet end vestlig musik, ligesom det i Danmark kan være en lidt for stor udfordring at skaffe penge til sådanne projekter. I Sverige er der for eksempel ugentlige radioprogrammer med en journalistisk dækning

af verdensmusik, mens medierne i Danmark generelt er uinteresserede, mener hun. Annette Bellaouis samarbejdspartnere, organisationerne Ulfah i England og Marmoucha i Holland er etablerede organisationer, der har ansat lønnet personale, mens Annette i Danmark må sørge for det hele selv ved siden af sit fuldtidsarbejde - uden at få løn for det. Desuden kan det være lidt af en udfordring alene at ansøge om penge til projektet.

“Mange steder skal man udfylde mellem 14 og 40 siders ansøgning. Det kan være svært, hvis man ikke taler så godt dansk. Jeg har selv to universitetsuddannelser bag mig, men jeg sidder alligevel og river mig i håret over, hvor kompliceret det er. Alene af den grund, er der mange, der giver op, selvom de er særdeles kompetente,” siger hun. 🍌

MISSING VOICES

I øjeblikket er der seks kvindelige muslimske musikere, der optræder med både rap, jazz, percussion og traditionel kurdisk musik.

De giver koncerter og laver workshops i Danmark, Holland og England, men arbejder på at udbrede konceptet til flere lande. De

forhandler med Østrig og Tyrkiet og leder efter kunstnere i Tyskland, Belgien og Frankrig. Kunstnerne har hver 25 minutter i et samlet show, men efterhånden er det planen at de kan optræde selv eller splitte sig op i forskellige turnégrupper. Der er også

planer om at opbygge en website, hvor arrangører og bookere rundt om i verden kan finde musikerne.

I Danmark har Missing Voices fået penge fra Musikerforbundet, DJBFA, Komponistforeningen, Kopifon,

den amerikanske ambassade og VI KBH'R-kampagnen under Københavns Kommune.

Mizgin fra Missing Voices. Foto: Jon Norddahl

“JEG VIL GODT SNAKKE OM DE KUNSTVÆRKER, SOM JEG HAR LAVET, MEN JEG ER TRÆT AF, AT DET ALTID SKAL HANDLE OM MIN BAGGRUND. BÅDE FAGLIGT OG MENNESKELIGT HAR JEG MEGET MERE AT BYDE PÅ END MIN HISTORIE. JEG ARBEJDER MED TOPPROFESSIONELLE FOLK, SÅ JEG VIL IKKE SÆTTES I EN BÅS SOM MINORITETS-KUNSTNER. FOKUS PÅ DEN FAGLIGE KVALITET OG DET ÆSTETISKE NIVEAU KAN LET GÅ TABT, HVIS MAN INDDELER FOLK EFTER, HVILKEN BAGGRUND DE HAR.”

Anonym kunstner

DENNE KUNSTNER ØNSKER IKKE AT VÆRE MED I DENNE BOG.

HAN VIL IKKE SÆTTES I BÅS SOM MINORITETSKUNSTNER.

Foto: Maj Carboni (foto anonymiseret ved billedbehandling)

“EN PLANTE FÅR SIN NÆRING FRA DEN JORD, HVOR DEN GROR”

Medlemmer af Art Network

under Københavns Sprogskole fortæller om deres erfaringer, udfordringer og mål.

ALIA HANSEN BILLEDKUNSTNER OG PERFORMER FRA UFA I RUSLAND

“Det ville være godt med en organisation, der kunne hjælpe én med at navigere i kunstverdenen.

Hvor søger man om penge, hvem skal man ringe til og så videre.”

Alia Hansen. Foto: Maj Carboni

FØDT ► 1981 i Ufa, Rusland.

KOM TIL DANMARK ► August 2008

UDDANNELSE ► Har gået fem år på kunstgymnasium og er uddannet på Kunstakademiet i Ufa med speciale i scenografi.

ARBEJDE ► Har lavet talrige udstillinger og performances i Rusland, men endnu ingen i Danmark.

HVILKEN BETYDNING HAR DET KUNNE HJÆLPE ÉN MED AT NAVIGERE I KUNSTVERDENEN. HVEM SKAL MAN RINGE TIL, HVOR SKAL MAN SØGE PENGE, OG SÅ VIDERE. HVIS MAN BLIVER SLÅET AF SIN MAND, ER DET LET AT FINDE HJÆLP, MEN IKKE HVIS MAN ER KUNSTNER. JEG HAR VÆRET PÅ FORSKELLIGE JOBKURSER, MEN DER BLIVER KUNSTNERE SLET IKKE NÆVNT. HER BLIVER JEG PRESSET TIL AT SØGE JOB PÅ FOR EKSEMPEL ET POSTKONTOR, MEN SÅ VILLE MIN KUNSTNERISKE KARRIERE STOPPE, FORDI JEG IKKE VILLE HAVE TID TIL AT LAVE MIN KUNST. JEG SKAL FØRST HAVE LAVET MINE MALERIER, FØR JEG KAN SÆLGE DEM OG BETALE SKAT, MEN DET FORSTÅR DE IKKE I UDLÆNDINGESTYRELSEN. DET ER MEGET BUREAUKRATISK.

Jeg skal gentænke mig selv og min kunst. I Rusland var jeg som en fisk i vandet, men her er det anderledes. Det er et andet system og folk taler på en anden måde, og jeg har hverken kontakter eller netværk, som jeg havde i Rusland. Der havde jeg min egen hylde, men nu har jeg fået en ny chance, hvor jeg skal til at finde mig selv som kunstner i en ny sammenhæng. Jeg er stadig den samme person, men lever et andet sted, taler et andet sprog, og så videre. På den måde har jeg fået en ny karakter, der også har indflydelse på mine malerier. En plante får sin næring fra den jord, hvor den gror. Nu er jeg blevet plantet et nyt sted, og det vil der komme andre frugter ud af.

HVORDAN ER DET GÅET IND TIL VIDERE?

Jeg skal bruge noget tid på at finde mit nye ansigt udadtil og lave ny kunst, så jeg har noget at præsentere. Jeg har netop fundet et atelier, hvor jeg kan arbejde sammen med andre kunstnere. Det betyder meget at have et sted at komme, hvor man kan dele sine erfaringer. Jeg har endnu ikke mødt nogen forhindringer, fordi det er så tidligt i processen, men når jeg gør det, er det rart at kunne få støtte fra andre kunstnere og lære af deres

erfaringer. Det kan både være praktiske ting, som for eksempel hvilken fagforening man skal melde sig ind i, men også de følelsesmæssige problemer, det kan give at flytte til et nyt land.

HVILKE TILTAG KUNNE HJÆLPE DIG OG DIN KUNST FREMAD?

Det ville være godt med en organisation, der kunne hjælpe én med at navigere i kunstverdenen. Hvem skal man ringe til, hvor skal man søge penge, og så videre. Hvis man bliver slået af sin mand, er det let at finde hjælp, men ikke hvis man er kunstner. Jeg har været på forskellige jobkurser, men der bliver kunstnere slet ikke nævnt. Her bliver jeg presset til at søge job på for eksempel et postkontor, men så ville min kunstneriske karriere stoppe, fordi jeg ikke ville have tid til at lave min kunst. Jeg skal først have lavet mine malerier, før jeg kan sælge dem og betale skat, men det forstår de ikke i Udlændingestyrelsen. Det er meget bureaukratisk.

HVILKE TANKER HAR DU GJORT DIG OM AT VÆRE UDLÆNDISK KUNSTNER I DANMARK?

Jeg vil gerne være et eksotisk indslag. Det kan også være en del af min profil. Det kan jeg ikke se, at der er noget galt i, så længe kvaliteten er i top. Det er dog vigtigt, at man ikke altid bare er udlænding. Jeg hører fra andre folk, at lige meget, hvor meget man anstrenger sig her, vil man altid være udlænding. Fonde og offentlige institutioner køber ikke så meget kunst fra udlændinge og man kommer aldrig med i landets kunsthistorie. Det er hvad man siger. Derfor tror jeg, at det er ekstra vigtigt at man viser sine kvaliteter og kæmper hårdt for sin karriere, hvis man ikke er født her. ●

NYDANSKE ANSIGTER

“Det at forandre sig til ‘nye danskere’ er en lang og kompleks proces. Denne udstilling handler om begyndelsen,” fortæller kunstnergruppen NyDanskerKunst om deres fællesudstilling ‘NyDanske Ansigter – Begyndelsen’, som blandt andet blev vist på VerdensKultur-Centret i København i december 2009.

Den er den første i en række udstillinger under titlen ‘NyDanske Ansigter’, og dens malerier, fotoværker og montager er alle udtryk for følelser omkring de udfordringer, der følger med at slå sig ned i et samfund som det danske. De medvirkende kunstnere har baggrund i lande som Etiopien, Egypten, Estland, Rusland, Rumænien, Chile, USA og England.

WWW.NYDANSKERKUNST.DK

UDDANNELSESKRYDSFELT FOR DRØMME

C:NTACT er et interkulturelt krydsfelt for unge med forskellige kulturelle baggrunde, der laver kunstneriske projekter og produktioner inden for teater og medier. Med støtte fra blandt andet Bikubenfonden har C:NTACT udviklet sig fra at være et teaterprojekt under Betty Nansen Teatret til selvstændigt at arbejde med skrive-skole, kursusvirksomhed og uddannelse i film-, radio- og webproduktion. Igennem C:NTACT møder de unge elever professionelle kunstnere, der giver dem praktiske redskaber til at præsentere deres historier i en kunstnerisk sammenhæng og Professionaliserer deres evner til at formidle egne tanker og drømme. WWW.CNTACT.DK

INDVANDRER BILLEDARKIV

I 2007 åbnede et fotoarkiv på nettet med ‘visuelle repræsentationer’ af immigranternes rejse til Danmark. Målet er at indsamle nok materiale til at åbne et nationalt dokumentationscenter og derigennem at give stemme til hele den befolkningsgruppe, de fremstiller.

WWW.CHAMBERARCHIVE.COM

FØDT ► 1972 i Jerusalem, Israel.
KOM TIL DANMARK ► første gang i 1999, men har boet her siden december 2008.
UDDANNELSE ► Uddannet kunsthistoriker fra universitetet i Jerusalem.
ARBEJDE ► Tidligere ansat på The Israel Museum og The Art Museum of the Holocaust Remembrance Authority i Jerusalem

HVAD VIL DU GERNE BRUGE DIN UDDANNELSE TIL I DANMARK?

Mit drømmejob er at blive kurator eller researcher på et stort museum som Louisiana eller Arken. Det er et job, der er svært at få

- også i Israel. Der er meget lidt udskiftning i sådanne stillinger, så jeg tror min chance er at starte med en midlertidig projektstilling.

HVILKE UDFORDRINGER OPLEVER DU, FORDI DU IKKE KOMMER FRA DANMARK?

Det kan være et plus at komme med en anden vinkel, men sproget er et problem. Selvom jeg kan læse og forstå dansk samt tale på konversationsniveau, er det ikke nok. De fleste job kræver, at man er flydende på både engelsk og dansk. Det er også helt afgørende at have et godt netværk. Det havde jeg i Israel, men her skal jeg starte helt forfra. Derfor har jeg gjort en stor indsats for at kontakte folk på museer, og så

videre, men det er stadig en forhindring, hvis man ikke har fuld kontrol over sproget. Uden et stort netværk er det også svært at vide, hvor der kunne være jobmuligheder, for stillingerne bliver ikke altid slået op. Selvom jeg er aktiv på nettet og med at kontakte folk, så har jeg en fornemmelse af, at der er meget viden derude, som jeg ikke får fat i.

HVORDAN KUNNE DU BIDRAGE TIL ET DANSK MUSEUM?

Jeg har et anderledes kunstsyn og en anden viden om kunst end folk, der er uddannet i Danmark, ligesom jeg har set mange måder at udstille på rundt om i verden. Derfor kunne jeg komme med nye vinkler og nye ideer til udstillinger. 🍷

SHIRA GREENZAID KURATOR FRA ISRAEL

Shira Greenzaid. Foto: Maj Carboni

FØDT ► 1964 i Gimma, Etiopien
KOM TIL DANMARK ► Maj 2008
UDDANNELSE ► To års privat kunstundervisning i Italien.
ARBEJDE ► Har arbejdet med foto og billedkunst i Italien og England.

HVILKE UDFORDRINGER OPLEVER DU I FORBINDELSE MED AT UDØVE DIN KUNST I DANMARK?

For det første er det svært med sproget, og så mangler jeg et sted at male. Flere af os i netværket har lånt forskellige steder, men det er svært og meget dyrt at have sit eget sted, hvor man kan komme hver dag, have

sine ting og mødes med andre kunstnere. Derudover mangler jeg et netværk og viden om, hvor man for eksempel kan udstille. Hvis man var en del af et atelier, kunne man dele sine erfaringer med andre, blive inspireret af hinanden og måske lave nogle ting sammen.

HVAD KAN DIN KUNST BIDRAGE MED I DANMARK?

Jeg ser landet og danskerne med andre øjne. Og så kan jeg også se det, der ikke er der. Danmark bryster sig altid af at være et af de bedste samfund i Europa. Folk synes det er perfekt, men der er ikke noget, der er perfekt. Jeg kan vise, hvad der mangler, eller hvad der kan forbedres. 🍷

CARLO MESSINÓ AFRIKANSK-ITALIENSK BILLEDKUNSTNER OG FOTOGRAF

“Den største forhindring for mig er, at jeg mangler et sted at udføre min kunst. Derudover mangler jeg et netværk og viden om, hvor man for eksempel kan udstille.”

Carlo Messinó. Foto: Maj Carboni

KUNSTNERGRUPPEN NYDANSKERKUNST

Gruppen blev dannet på Københavns Sprogskole som en af skolens netværksgrupper, som har til formål at hjælpe udlændinge med at integrere sig i forskellige erhverv. Gruppens 13 medlemmer er professionelle kunstnere med forskellige nationale og etniske baggrunde, der kommer både fra og uden for skolen. Formålet med gruppen er at opmuntre kunstnere til at arbejde sammen om forskellige projekter og gennem netværk og samarbejde hjælpe dem til at etablere sig på den danske kunsts scene. Gruppen er åben for nye medlemmer. Se mere på WWW.NYDANSKERKUNST.DK

“DER ER MENNESKER, DER HAR RESSOURCER, MEN SOM IKKE BLIVER EKSPONERET”

Det største online katalog for kunstnere med interkulturel baggrund, bazART.dk, drives af Dansk Flygtningehjælp. Interview med kulturkonsulent Marianne Madsen.

HVORFOR ER DANSK FLYGTNINGEHJÆLP GÅET IND PÅ AT HJÆLPE KUNSTNERE?

Dansk Flygtningehjælp støtter mange flygtninge og indvandrere over hele Danmark. Vi støtter kunstnere fordi vi ved at kunstnere har nogle særlige vanskelige vilkår, hvilket ofte forstærkes når man har flygtninge- eller indvandrerbaggrund. Dernæst mener vi at det danske kunst- og kulturliv skal være mangfoldigt - både i udtryk og på publikumsiden.

Kunstnere er særligt gode til at formidle historier og synspunkter videre til andre gennem deres kunst. Kunst kan tale til os om svære emner på en mere sanselig og kreativ måde end den anden form for oplysningsarbejde, som vi laver. Ved at bruge kunst og kultur som redskab, udvider vi vores målgruppe. En af vores nye satsninger er at tænke kunsten strategisk ind i vores oplysningsarbejde. Siden 2001 er der blevet skåret ned på alle oplysningsaktiviteter som følge

af regeringsskiftet. Derfor opfordrer vi nu de mange frivillige integrationsarbejdere i Dansk Flygtningehjælp til at lave oplysningsarbejde gennem kunst- og kulturaktiviteter som for eksempel teater eller film-arrangementer i et boligkvarter, der kan skabe en større forståelse for flygtninge og indvandrere.

HVILKE BARRIERER OPLEVER I, AT DER KAN VÆRE FOR KUNSTNERE MED EN INTERKULTUREL BAGGRUND?

Det er primært mangel på netværk og viden om, hvilke muligheder, der er. Det er som regel gennem sin uddannelse, at man får sit netværk, så når man er blevet uddannet i udlandet, kommer man til at mangle et dansk netværk og dermed viden om for eksempel puljer, skattesystem og faglige organisationer. Hvis man ikke er i de kredse, hvor den slags viden er tilgængelig, bliver man let begrænset i sine muligheder. Når vi holder seminarer for kunstnere oplever vi, at det er

de samme problemer, som kunstnere med dansksproget baggrund har, hvis de har taget deres uddannelse i udlandet.

Blandt nogle grupper er der desuden ikke tradition for, at det bliver anerkendt at være kunstner. Her handler det om at blive advokat eller læge, mens kunst ikke bliver set som en levevej. Derfor er det også vigtigt, at de forskellige uddannelsesinstitutioner gør noget på det her område for at sikre vækstlaget.

HVILKE OVERVEJELSER HAR I GJORT I FORHOLD TIL, AT JERES KUNSTNERE BLIVER VALGT PÅ GRUND AF DERES BAGGRUND?

Vi er meget bevidste om ikke at presse kunstnere til at blive en del af bazART.dk. Det skal være et tilbud - ikke en stempling. Det er dog sjældent, at vi oplever nogen, der opfatter det sådan og derfor ikke vil være med. Helt grundlæggende ville vi ønske, at der ikke var behov for særlige indsatser for kunstnere på

baggrund af deres minoritetsbaggrund, men i en periode bliver man nødt til at sætte fokus på, at der er mennesker, der har ressourcer, men som ikke bliver eksponeret. I den ideelle verden burde bazART.dk være overflødig og kunstnerne indgå i forskellige faglige netværk, lokale kunstnergrupper, gallerier, forbund, og så videre.

Da vi i Dansk Flygtningehjælp i starten uddelte vores kunstnerpris, hed den en flygtninge-kunstnerpris, men det var der flere af kunstnerne, der opponerede imod. Derfor lavede vi prisen om, så den hvert år går til en bestemt genre i stedet for, så fokus primært er på kunsten frem for på kunstnerens baggrund.

HVILKE ULEMPER KAN DER VÆRE VED EN DATABASE SOM BAZART.DK?

Vi oplever somme tider en berøringsangst blandt de folk, der hyrer kunstnere fra bazART.dk. Hvis der for eksempel er en musiker,

der kommer for sent, tør de ikke kritisere det. Det er ærgerligt, for vi kan sagtens stille krav til hinanden. Man skal have ydmyghed og respekt for hinandens kultur, men ikke frem for alt. Vi skal først og fremmest se hinanden som mennesker. Der kan også være folk, der forventer, at kunstnerne møder op til deres arrangementer uden at få penge for det, fordi de mener, at det tjener et godt formål. Når folk ringer, spørger jeg derfor altid til deres budget for at sikre at der er afsat midler til kunstnerhonorarer.

HVAD MENER DU, AT DER SKAL TIL FOR AT SKABE BEDRE FORHOLD FOR KUNSTNERE MED INTERKULTUREL BAGGRUND I DANMARK?

Der er forskellige faser, som vi skal igennem. Først skal vi blive opmærksomme på, at der er kunstnere i landet med en interkulturel baggrund, som også er professionelle. Så skal der være nogen, der vælger at inddrage dem

og tage deres kunst seriøst. Målet er, at deres kunst bliver betragtet på lige fod med anden kunst i Danmark, og at man ikke nødvendigvis skal lede efter en iransk vinkel, fordi kunstneren har en iransk baggrund.

HVORFOR MENER DU, AT DET ER VIGTIGT AT HAVE EN MANGFOLDIG KUNST- OG KULTURSCENE I DANMARK?

Når vi har et samfund med mange forskellige kulturer og baggrunde, skal vores kunst- og kulturliv også afspejle det - både i form af publikum og deltagende kunstnere. Derudover tror jeg, at vi bliver beriget af at invitere andre ind, fordi vi får et andet perspektiv på os selv. Gennem historien kan man se, at der hvor samfund har udviklet sig, er der, hvor de har fået input udefra. Som det er nu, risikerer vi at gå glip af en udvikling, fordi der er så mange ressourcer, som ikke bliver set eller kommer frem. 🌱

ste flygtninge- og indvandrergrupper, der er repræsenteret i den danske grundskole.

KUNSTNERPRIS

Hvert år uddeler Dansk Flygtningehjælp en Kunstnerpris til en kunstner med interkulturel baggrund. Med æren og opmærksomheden følger også 25.000 kr. til "yderligere dygtiggørelse", som det hedder i retningslinjerne for prisen. WWW.FLYGTNING.DK/KULTUR

DIALOGBÆNKEN

I forbindelse med EUs år for interkulturel dialog 2008 bidrog Dansk Flygtningehjælp med projektet 'Dialogbænken', hvor udvalgte bænke i offentlige rum blev udnævnt til dialogbænke.

bazART oplever en stigende interesse. Siden sites lancering i 2005 er der både kommet flere kunstnere i kataloget og flere brugere af sitet. I januar 2008 var der omkring 1.000 unikke brugere på bazART.dk, mens der i januar 2009 var 1.300. En undersøgelse fra 2007 viste, at omkring halvdelen af de aftaler, som kunstnerne indgik, kom op at stå på grund af bazART.dk. bazART.dk er oprettet i et samarbejde mellem Dansk Flygtningehjælp og Statsbibliotekets BiblioteksCenter for Integration.

VERDENSHISTORIER

Gyldendal har i samarbejde med Dansk Flygtningehjælp udgivet en alternativ litteraturkanon, bogen 'Verdenshistorier' – en samling af skønlitterære tekster hentet fra de tolv stør-

BAZART.DK

er et webkatalog over kunstnere bosiddende i Danmark med baggrund fra Afrika, Asien, Latinamerika, Mellemøsten eller Østeuropa. Kataloget fungerer som den første kontakt mellem kunstnere og kulturbrugere fra biblioteker, institutioner, organisationer og enkeltpersoner. Her kan man for eksempel søge på en afghaner fra Århus, der spiller musik.

Webkataloget drives af Dansk Flygtningehjælp, der også tilbyder kunstnere med en interkulturel baggrund hjælp til at redigere deres profiler og sørger for, at de er skrevet i et sprog, hvor eventuelle manglende dansk kundskaber ikke bliver udstillet. Hvis de ikke selv skriver på dansk, kan kulturkonsulenten interviewe dem og skrive en tekst ud fra det.

”DEN STØRSTE FORHINDRING FOR MIG ER, AT JEG MANGLER ET STED AT UDFØRE MIN KUNST. DERUDOVER MANGLER JEG ET NETVÆRK OG VIDEN OM, HVOR MAN KAN UDSVILLE.”

Carlo Messinó, AFRIKANSK-ITALIENSK BILLEDKUNSTNER OG FOTOGRAF

Billedkunstner og skulptør Nathalie Boss. www.timeart.dk. Foto: Evgeny Romanov

“MAN SKAL IKKE VÆRE BANGE FOR AT SÆRBEHANDLE”

Interview med Københavns kulturborgmester, Pia Allerslev (V), som forvalter kulturkronerne i en kommune, hvis borgere for over 20 procents vedkommende har minoritetsbaggrund, er født i 162 forskellige lande, taler 91 forskellige sprog og tror på 23 forskellige guder.

HVORDAN ER STATUS IFØLGE DIG PÅ MANGFOLDIGHEDEN I DET KØBENHAVNSKE KUNST- OG KULTURLIV?

Jeg synes faktisk, at vi er nået langt. Der er kultur for mange forskellige målgrupper samtidig med, at vi satser på kvalitet, og det har givet pote. Vi støtter for eksempel Verdens KulturCentret på Nørrebro, hvor der foregår en masse ting, som afspejler de kulturer, der kommer der - det er heldigvis både publikum med dansksproget og ikke-dansksproget baggrund. I de lokale kulturhuse foregår der også en masse ting. Nogle har en afrikansk gruppe, der kommer hvert år og laver et stort show, mens andre viser tyrkiske film.

HVORFOR MENER DU, AT DET ER VIGTIGT AT HAVE EN MANGFOLDIG KUNST- OG KULTURSCENE I KØBENHAVN?

Ellers ville det blive kedeligt. København er en blandet by med mange forskellige etniske grupper, og det skal kunst- og kulturlivet også afspejle. Det er enormt vigtigt, at vi ikke bare hiver dansk kultur ned over hovedet på alle, men i stedet sørger for, at der er noget for enhver smag. Jo mere blandet tilbudene er, des bedre.

HVILKET ANSVAR MENER DU, AT KOMMUNEN HAR I FORHOLD TIL AT SKABE MANGFOLDIGHED?

Vi har et kæmpe ansvar, men det er også vigtigt, at vi ikke bestemmer det hele fra Rådhuset. Vi skal lade de lokale folk og kulturhuse stå for en stor del af det, fordi det er dem, der har fingeren på pulsen og kan finde frem til det, der interesserer folk. Som politikere og forvaltning skal vi have nogle principper og sende klare signaler om, at det er den vej, som vi vil gå, men vi skal også lægge ansvaret ud til folk. Fra Forvaltningens side skal vi selvfølgelig også gøre, hvad vi kan. Da vi for eksempel sagde ja til at være vært for verdensmusik-messen Womex, stillede vi som krav, at der sideløbende med kongressen foregår ting, som breder ud til hele byen. For eksempel skal vi hive fat i grupper med interkulturel baggrund, så de kan bidrage med indslag fra deres hjemlande.

HVAD GØR I FOR AT TILTRÆKKE PUBLIKUM, SOM IKKE NORMALT GØR BRUG AF KULTURTILBUDENE?

Vi støtter lokale tiltag, der afspejler lokalområdet, men støtter også arrangementer, hvor nye publikumsgrupper inviteres i teatret

eller til en koncert.

Det gjorde for eksempel et stort indtryk på mig, da jeg var med til et arrangement, hvor vi gennem ungdomsklubberne havde inviteret 500 rødder fra Nørrebro ind og se en særfeststilling af 2200 Carmen. Det var en oplevelse at se, hvordan de unge nærmest var utrygge og for eksempel slet ikke vidste, hvordan de skulle finde deres sæde. Halvdelen af dem havde nok aldrig været i teatret før. Det inspirerede mig til at gøre en indsats for de børn og unge, som ikke naturligt kommer i teatret eller ser en kunstudstilling. Vi har afsat en million kroner til at invitere børn og unge fra socialt og økonomisk belastede familier i teatret, på udstilling, i Tivoli, Zoologisk Have og så videre for at give dem en oplevelse af, at det ikke er hverken farligt eller mærkeligt.

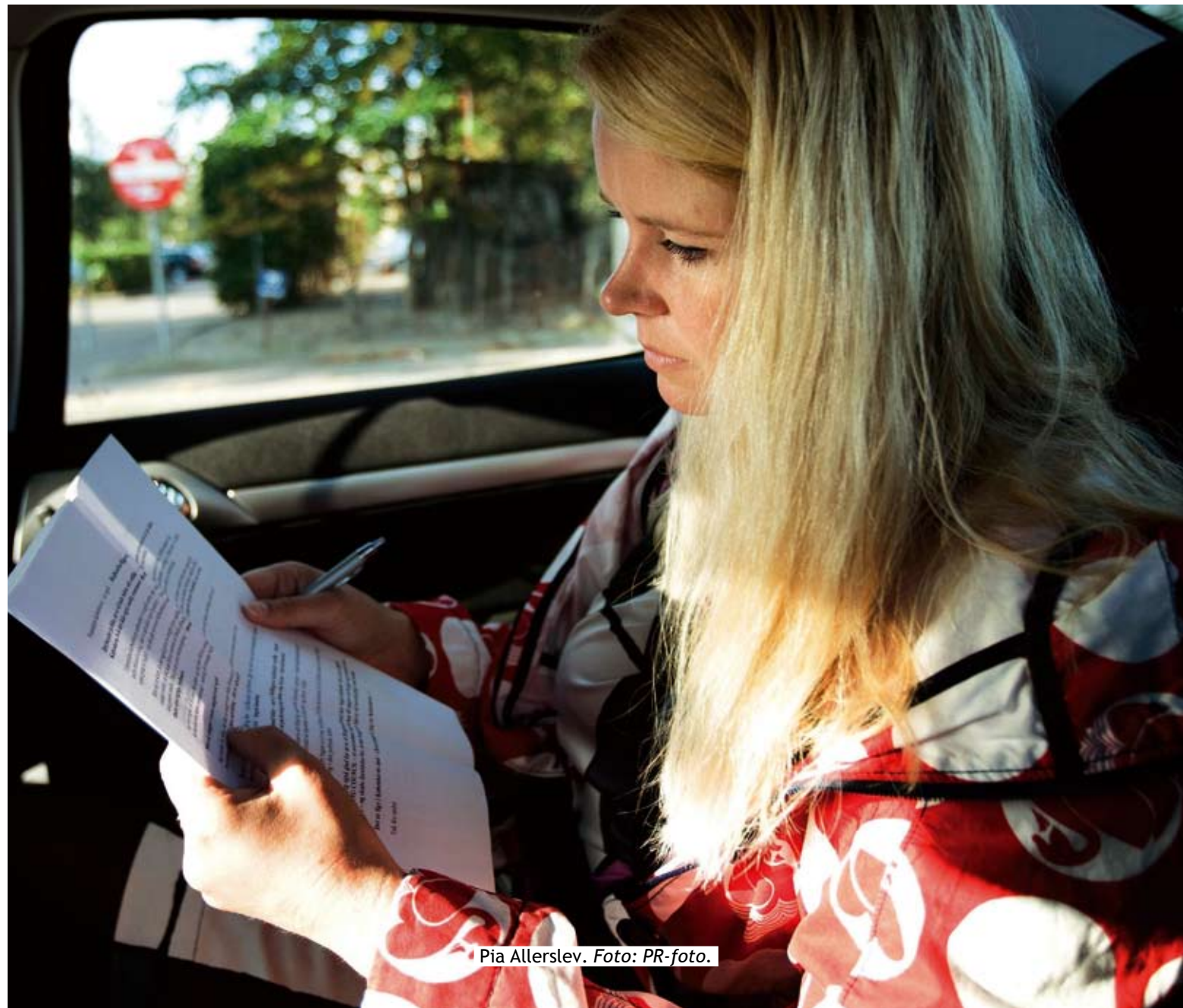
Den nye brugergruppe, der forhåbentlig kommer ud af vores tiltag, giver os den nye udfordring, at vi også skal have kunst og kulturtilbud, der matcher dem.

HVAD VIL I GØRE FOR AT RAMME DEN MÅLGRUPPE?

Det kan for eksempel være, at et sted som Filminstituttet skal have flere tyrkiske eller arabiske film hjem. Den anden dag havde jeg et møde med en mand med tyrkisk baggrund,

Pia Allerslev (v) OM URBANKORET

“JEG HAVDE EN FANTASTISK OPLEVELSE, DA JEG VAR INDE AT SE URBANKORET SOM OPTAKT TIL, AT DRs NYE KONCERTSAL SKULLE ÅBNES. PROJEKTET VAR EN DEL AF TV-SERIEN ‘STEMMER FRA OPGANGEN’ PÅ DR, HVOR EN BERØMT KLASSISK KOMPONIST HAVDE SAMLET ET KOR FRA ET AF DANMARKS STØRSTE SOCIALE BOLIGBYGGERIER – URBAN PLANEN – MED EN BLANDING AF LEVERPOSTEJSDANSKERE, UNGE RØDDER, GAMLE OG PIGER MED- OG UDEN TØRKLÆDER OG SÅ VIDERE. I TI UGER BLEV DE TRÆNET I AT SYNGE HARDCORE KLASSISK MUSIK, SOM DE TIL SIDST OPTRÅDTE MED I KONCERTHUSET FOR 1.600 TIL SKUERE, DER VAR INVITERET FRA URBAN PLANEN. DEN STØRSTE OPLEVELSE VAR AT SE PUBLIKUM. BORTSET FRA RITT BJERREGAARD OG MIG SELV, VAR DER IKKE MANGE, DER HAVDE VÆRET TIL EN KLASSISK KONCERT FØR, MEN DE HØRTE BEGEJSTREDE PÅ I HALVANDEN TIME OG HUJEDE, DA BÅDE DERES EGNE NABOER OG DRs UNDERHOLDNINGSORKESTER SPILLEDE. HVIS 100 AF DEM PÅ BAGGRUND AF DEN OPLEVELSE FÅR MOD PÅ AT HØRE EN TORSDAGS KONCERT, SÅ ER VI NÅET LANGT.”

Pia Allerslev. Foto: PR-foto.

“FOR AT VÆRE MED TIL AT FREMME EN MANGFOLDIGHED BLANDT BÅDE KUNSTNERE OG PUBLIKUM MÅ MYNDIGHEDERNE TAGE ANSVAR. MAN KAN FOR EKSEMPEL SKRIVE DET IND I RESULTATKONTRAKTERNE MED KULTURINSTITUTIONERNE.”

Pia Buchardt, KUNSTNERISK LEDER AF KULTURHUS ÅRHUS

der ville åbne en biograf, der kun skulle vise film fra Tyrkiet og Mellemøsten. Det er sådan en type projekt, som jeg gerne ville have råd til at støtte. Jeg synes, at vores by mangler oaser, hvor folk kan dyrke deres baggrund. Vi gør også meget for at invitere kunstnere ind fra udlandet, men vi skal også have fat i de kunstnere herfra, der har en interkulturel baggrund.

HVAD VIL I GØRE FOR AT INDDRAGE FLERE KUNSTNERE MED INTERKULTURELLE BAGGRUNDE?

De fylder ikke så meget, når vi kigger på de ansøgninger, som vi får til forskellige arrangementer, men jeg er sikker på, at de er der. Der foregår meget lokalt, men vores større satsninger trænger til at få et løft i forhold til at inddrage danske kunstnere med interkulturel baggrund. Derfor tror jeg, at vi skal være mere opmærksomme på, hvad der foregår lokalt og se om der ikke er noget af det, som vi kan løfte op til noget andet og mere.

I STØTTER TILTAG SOM SALAAM.DK, IMAGES OG VERDENSKULTURCENTRET, SOM FOKUSERER INDSATSEN PÅ ETNISKE MINORITETER – HVILKE TANKER HAR DU GJORT DIG OM POSITIV SÆRBEHANDLING?

Jeg synes ikke, at man skal være bange for at særbehandle. Det vigtigste er, at der er tilbud til alle. Vi skal afspejle alle, der bor i København, for kun på den måde kan vi tilgodese deres behov og samtidig få andre til at opleve det fantastiske i kultur fra andre lande. Vi må ikke være så forskrækkede over for andre, at vi kun præsenterer den rene danske kultur - hvad så end det er.

HVORDAN KOMMER MAN DERHEN, HVOR MANGFOLDIGHEDEN ER EN INTEGRERET DEL AF KULTURLIVET UDEN AT HAVE SÆRLIGE CENTRE, FESTIVALER, OG SÅ VIDERE.

Det er en lang sej kamp, som vil tage mange år, og måske når vi aldrig derhen. Det er ikke noget, som man kan tvinge igennem, for så bliver det søgt. Så er det kun os, der skal være der, eller de frelst, som kommer til arrangementerne.

Jeg tror, at danskerne generelt har en naturlig skepsis over for at lukke andet ind for alvor. Det er ikke modvilje, men en form for autopilot, hvor man vælger det, som man kender til i forvejen. Vi vil gerne opleve anderledes ting engang imellem, men de fleste vil vælge det velkendte og trygge, hvor man ved, at man får en kvalitetsoplevelse. Det kender jeg fra mig selv. Ind imellem kommer man så til at vælge noget andet, som overrasker positivt og åbner en ny dør indtil noget andet. Derfor er det vigtigt, at der hele tiden er fokus på at fremme mangfoldigheden, så der er en mulighed for at opleve noget anderledes, end det man plejer.

VERDENSKULTURCENTRET VANDT INTEGRATIONSPRIS 2008 – HVAD ER DET SOM KULTUR KAN I FORHOLD TIL INTEGRATION?

Kulturen er i sig selv integrationsfremmende. Jeg tror på, at kulturoplevelser kan nedbryde flere barrierer end mange velmenende integrationsprojekter. Hvis forskellige folk nyder en koncert og får en fed oplevelse sammen, så er det dét, som man snakker om bagefter og ikke forskellighederne. Derfor skal vi tænke i, hvad der kan samle folk til udstillinger, koncerter mm. Vi skal både tænke i udbudet,

men også i, hvordan vi får folk til at komme ud og være kulturelle.

HVILKE OVERVEJELSER MENER DU, AT MAN SKAL GØRE SIG I FORHOLD TIL BALANCEN MELLEM, HVAD DER ER INTEGRATIONSPROJEKTER OG HVAD DER ER KUNSTPROJEKTER?

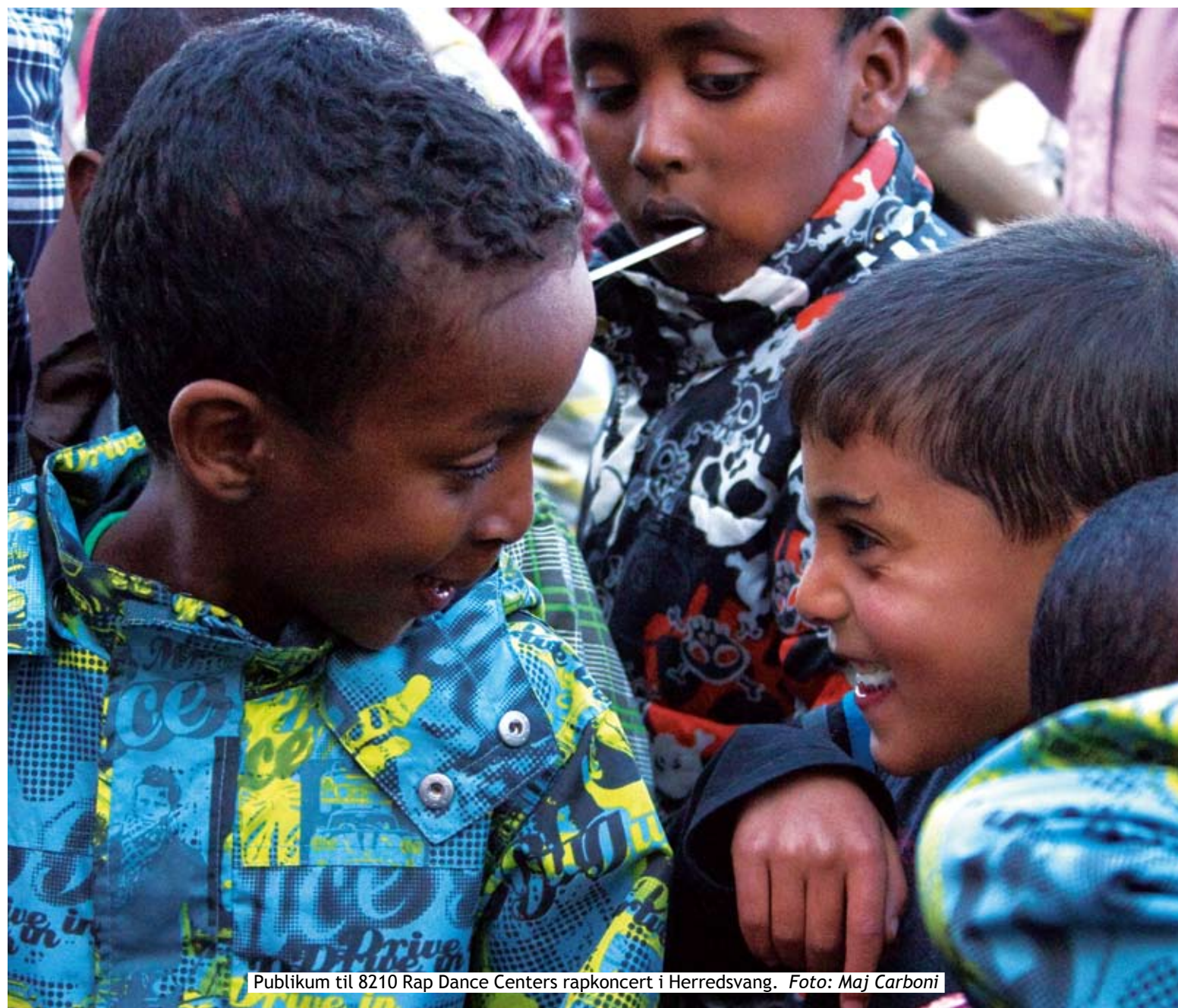
I vores Forvaltning står det skrevet over enhver medarbejders skrivebord, at kultur og fritid har en egen værdi i sig selv. Vi må aldrig lave kultur eller idrætsprojekter med integration som formål, for så mister vi fokus på kvaliteten. Vi skal lave noget, der er spændende, godt og har en høj kvalitet. Så kan det være en sidegevinst, at det gavner integrationen.

HVILKE OVERVEJELSER GØR DU DIG OM KVALITET?

Kvalitet er rigtig vigtig. Vi skal ikke have arrangementer, der er etniske bare for at være etniske. Jeg gider ikke selv gå ind og se en dårlig fransk kunstner, bare fordi det er synd for ham. Jeg vil have ordentlige kulturoplevelser - uanset hvilken baggrund kunstneren har. Det bedste vi kan gøre for kulturlivet og for københavnere er at fokusere så meget på høj kvalitet, at man ikke kan undgå at få en positiv oplevelse. Vi skal selvfølgelig være modige ved for eksempel at støtte vækstlaget, men også her skal vi se efter kvaliteten og kun støtte det, som vi kan være stolte af. Det er mere væsentligt end, hvilken baggrund kunstneren har. 🍌

“VI MÅ ALDRIG LAVE KULTUR MED INTEGRATION SOM FORMÅL, FOR SÅ MISTER VI FOKUS PÅ KVALITETEN. VI SKAL LAVE NOGET, DER ER SPENDENDE OG HAR EN HØJ KVALITET. SÅ KAN DET VÆRE EN SIDEDEVINST, AT DET GAVNER INTEGRATIONEN.”

Pia Allerslev (V), KULTURBORGMESTER I KØBENHAVNS KOMMUNE

Publikum til 8210 Rap Dance Centers rapkoncert i Herredsvang. Foto: Maj Carboni

“EN AF DE STORE UDFORDRINGER ER AT SKABE LIGHED UDEN AT FORDRE, AT ALLE SKAL VÆRE ENS.”

Jette Sandahl, DIREKTØR PÅ KØBENHAVNS BYMUSEUM

UDDRAG FRA KØBENHAVNS

Kommunes kulturpolitik

Københavns Kommunes målsætning på kultur- og fritidsområdet er, at etniske minoriteter med udgangen af 2010 deltager i kultur- og fritidsaktiviteter på lige fod med de øvrige borgere.

Københavns Kommune og de enkelte institutioner skal beherske den vigtige balance-gang: at skabe relevans for nye udvalgte publikummer og deltagere og samtidig bevare en autentisk og professionel profil med et klart kunstnerisk eller kulturelt sigte.

Københavns Kommune skal til stadighed skaffe sig viden om de vaner og behov, der ændrer sig blandt befolkningen i takt med storbyens udvikling. Særligt skal kommunen være opmærksom på, om der er grupper af mennesker, der mangler at blive tilgodeset.

OM KULTURHUSE:

Kulturhuse skal ved de næste kontraktforhandlinger udarbejde planer for en øget dialog med forskellige grupper af nye danskere

OM KVALITET:

Københavns Kommune skal sikre, at den københavnske kunstscene er åben, at den modtager nye internationale strømninger og at kulturlivet indgår i internationale netværk.

OM KOMMUNENS MUSIK-

UDVALG:

Københavns Musikudvalg betragter mangfoldighed som et aktivt og opfordrer derfor spillestederne til at præsentere koncerter med kvalificerede kunstnere af begge køn på tværs af alder, religion, seksuel orientering og etnisk tilhørsforhold

OM NYE DANSKERE:

De fleste kommunale indsatsområder, der skal forbedre vilkårene for københavnere med oprindelse i en anden kultur end den danske, har traditionelt været af social karakter. I de seneste år er der dog særligt inden for idræt, kunst og kultur opstået nye vinkler på tiltag, der kan fremme en positiv interaktion mellem mennesker i København.

MEGET STORT POTENTIALE

København er den by i Danmark med det største antal mennesker med forskellige etniske oprindelser. Mange af disse grupper er oftest genstand for debatter om sociale problemstillinger. Ud fra en kunstnerisk betragtning, er tilstedeværelsen af kulturer, der udspringer af helt andre dele af verden ikke et socialt problem. Tværtimod bør de indgå som et helt naturligt fokusområde, når København ønsker at identificere sig som en internationalt orienteret storby.

Københavns Kommune har øget opmærksomheden på det store

potentiale, der findes i kunst og kultur, der formidler forskellig etnicitet og kultur. Blandt andet er filmfestivalen Salaam og Images-festivalerne eksempler herpå. Københavns udøvende kunst- og kulturliv er afhængig af påvirkninger af meget forskellig karakter for at kunne forny sig.

Enkelte kunstneriske og kulturelle aktører har de seneste år høstet nye særlige erfaringer med initiativer, der aktivt har involveret forskellige etniske grupper i produktioner af høj kvalitetsmæssig standard. Både Dans i Nordvest og teaterprojekter på Betty Nansen og Teatret Kaleidoskop vidner om, at professionelt kunstnerisk arbejde har et meget stort potentiale for at kunne påvirke integrationen mellem mennesker i København.

STRATEGI

Baseret på de nye tendenser, der kan spores i København, er Københavns Kommunes kulturpolitiske strategi baseret på følgende tre områder:

- Støtte til professionelle festivaler eller projekter, der formidler etniske minoriteters kunst eller kultur.
- Fremme af produktioner, der involverer etniske mindretal i kunstneriske og kulturelle produktioner.
- Udarbejdelse af aftaler med kulturinstitutionerne mhp. at fremme etniske minoriteters brug af disse.

• Sideløbende med disse indsatsområder pågår der i Københavns Kommune en række andre målrettede tiltag med demokratiske eller sociale målsætninger.

NYE UDFORDRINGER FOR KØBENHAVN

• At fremme et varieret udbud af kunst og kultur, produceret af kunstnere og kulturaktører med forskellige etniske baggrunde.

• At fremme projekter, der involverer etniske minoriteter direkte i produktionen af professionel kunst og kultur.

Kilde: Kulturpolitisk redegørelse 2006 - WWW.NETPUBLIKATIONER.DK/KK/6455

TRE-ÅRIG KAMPAGNE

I 2008 igangsatte kommunen en tre-årig kampagne, der skal styrke mangfoldighed og rummelighed i København. Den hedder VI KBH'R' og er kommunens hovedaktivitet for at nå den overordnede målsætning.

VI KBH'R' kampagnen har blandt andet igangsat projektet 'Byens Stemmer', som inviterer alle 8. klasser til at lave rap, poesi, poetry slam, sang eller oplæsning, med mulighed for at modtage undervisning fra erfarne rappere, hvor eleverne fra forskellige skoler så mødes tilsidst til fælles koncert i Vega.

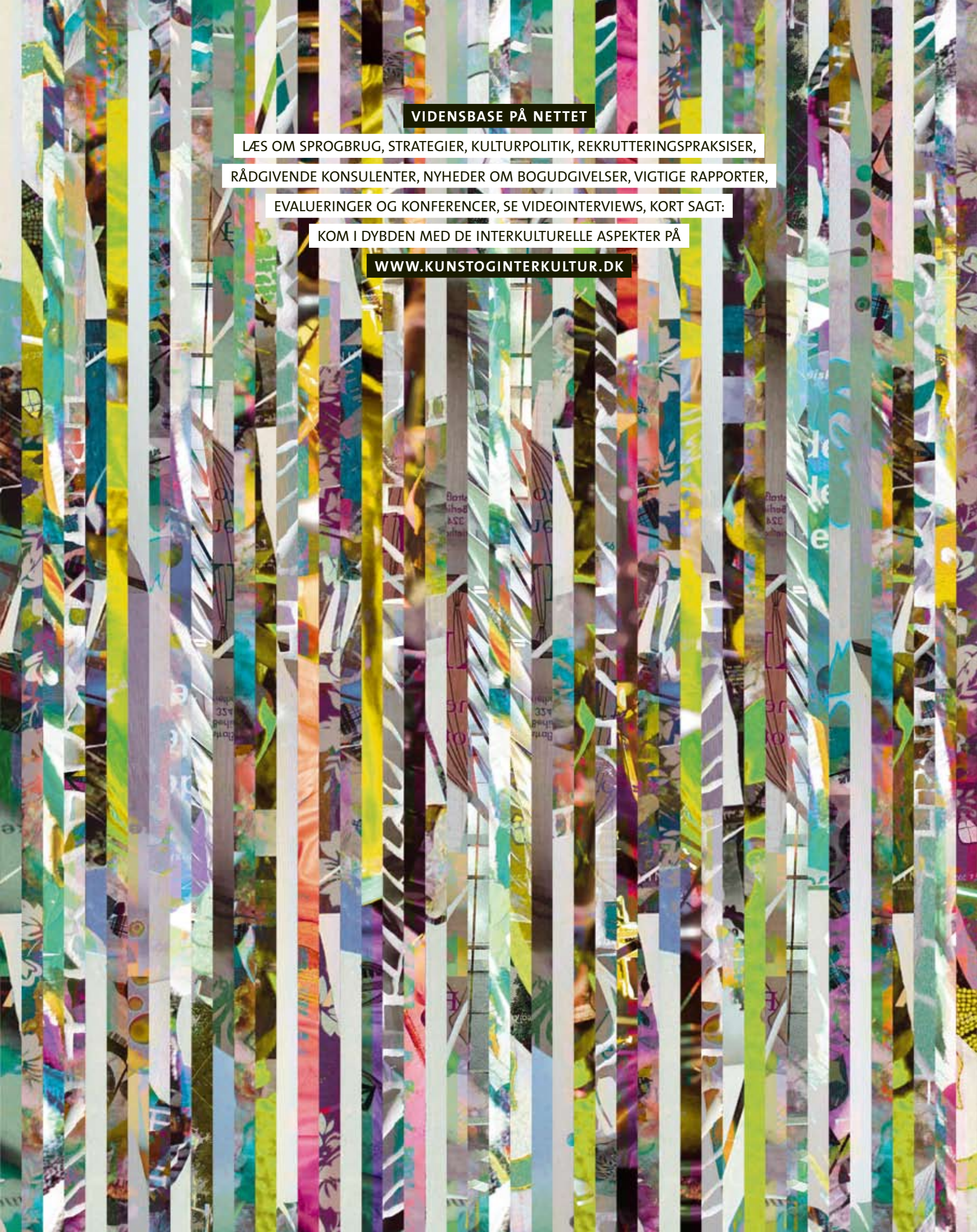
Du kan læse mere om VI KBH'R' og Byens Stemmer på

WWW.OPLEVFORSKELLIGHED.DK

Skilt opstillet ved Sørne i København som del af et kunstnerisk projekt. September 2009.

Ukendt kunstner/ophavsretshaver. Foto: Mik Aidt

VIDENSBASE PÅ NETTET

LÆS OM SPROGBRUG, STRATEGIER, KULTURPOLITIK, REKRUTTERINGSPRAKSISER,

RÅDGIVENDE KONSULENTER, NYHEDER OM BOGUDGIVELSER, VIGTIGE RAPPORTER,

EVALUERINGER OG KONFERENCER, SE VIDEOINTERVIEWS, KORT SAGT:

KOM I DYBDEN MED DE INTERKULTURELLE ASPEKTER PÅ

WWW.KUNSTOGINTERKULTUR.DK

ISBN: 978-87-993435-0-8

Center for Kunst & Interkultur
www.cki.dk